

การส่งเสริมพฤติกรรมความกล้าแสดงออกผ่านการเล่านิทานของเด็กระดับชั้นอนุบาล 3
โรงเรียนแจ้งวิทยา

โดย

นางสาวนภัสวรรณ สิงห์พล รหัสนักศึกษา 624186014

วิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2565

การส่งเสริมพฤติกรรมความกล้าแสดงออกผ่านการเล่านิทานของเด็กระดับชั้นอนุบาล 3
โรงเรียนแจ้งวิทยา

โดย

นางสาวนภัสวรรณ สิงห์พล รหัสนักศึกษา 624186014

วิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

พ.ศ. 2565

ชื่อเรื่อง การส่งเสริมพฤติกรรมการความกล้าแสดงออกผ่านการเล่านิทานของเด็ก
ระดับชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแจ้งวิทยา

ผู้วิจัย นางสาวนภัสวรรณ สิงห์พล

ปีที่ทำการวิจัย พ.ศ. 2565

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการความกล้าแสดงออกในเด็กชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแจ้งวิทยา ผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3/2 ประจำปีการศึกษา 2565 โรงเรียนแจ้งวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จำนวน 35 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3/2 ประจำปีการศึกษา 2565 โรงเรียนแจ้งวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จำนวน 15 คนได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่านิทาน 2) หนังสือนิทานที่มีเนื้อหาเป็นรูปภาพประกอบคำบรรยาย จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่ ช้างน้อยคอยได้ กระต่ายน้อยรู้จักปรับตัว หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น เพื่อนรักในป่าใหญ่

3) แบบสังเกตพฤติกรรมการความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน 4 สัปดาห์ การวิเคราะห์ข้อมูลทำได้โดยการวิเคราะห์หาค่าร้อยละ และการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (\bar{X})

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. พฤติกรรมการกล้าแสดงออกมากขึ้นคิดเป็นร้อยละดังนี้ สัปดาห์ที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 37.83 สัปดาห์ที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 51 สัปดาห์ที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 71.33 และ สัปดาห์ที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 90.67
2. พฤติกรรมการกล้าแสดงออกมากขึ้นมีค่าเฉลี่ยดังนี้ สัปดาห์ที่ 1 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.7 สัปดาห์ที่ 2 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 30.6 สัปดาห์ที่ 3 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.8 และสัปดาห์ที่ 4 ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 54.4

แสดงให้เห็นว่าหลังจากมีการใช้กิจกรรมการเล่านิทานหน้าชั้นเรียน ทำให้นักเรียนมีความกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

รายงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาในการให้คำแนะนำและความอนุเคราะห์อย่างดียิ่งจากผู้ช่วยศาสตราจารย์รุ่งรัชสิมา สัตยาไชย อาจารย์นิเทศประจำคณะครุศาสตร์ ที่ได้ให้คำปรึกษา ชี้แนะ และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างดียิ่งตลอดมา ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ นางสาวสุกฤดี ประยูรช่วย นางสาวนาถตญา ประดับจันทร์ และนางนาตยา สะอาดจันทร์ ที่ได้ตรวจสอบและให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือวิจัย ปรับปรุง แก้ไขให้มีความถูกต้องและเหมาะสม

ขอขอบพระคุณผู้บริหาร คณะครู และนักเรียนโรงเรียนแจ้งวิทยา ที่ได้ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดียิ่งในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณบิดามารดาและบุคคลในครอบครัวของผู้วิจัยที่ช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยเสมอมา จนงานวิจัยสำเร็จลุล่วง

คุณค่าและคุณประโยชน์ของรายงานวิจัยฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดามารดาตลอดจนครูอาจารย์ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้แก่ผู้วิจัย

คณะผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญตาราง	จ
สารบัญแผนภูมิ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ขอบเขตการวิจัย	3
กรอบแนวคิดการวิจัย	3
สมมติฐานการวิจัย	4
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560	6
นิทาน	11
ความกล้าแสดงออก	20
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	22
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	25
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	25
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	25
การสร้างเครื่องมือวิจัย	26
การเก็บรวบรวมข้อมูล	26
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้	27

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	28
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	32
สรุปผลการวิจัย	32
อภิปรายผล	33
ข้อเสนอแนะ	33
บรรณานุกรม	34
ภาคผนวก	35
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ	36
ภาคผนวก ข ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)	38
ภาคผนวก ค แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่นิทาน	40
ภาคผนวก ง แบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย	67
ภาคผนวก จ ตัวอย่างนวัตกรรมที่ใช้	75
ประวัติผู้วิจัย	80

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 ตารางแสดงคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออก 4 สัปดาห์	28

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
1 ร้อยละของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมความแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนแจ้งวิทยา ผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน	30
2 ค่าเฉลี่ยของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนแจ้งวิทยา ผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน	31

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 กล่าวว่า การศึกษาปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กแรกเกิด - 6 ปีบริบูรณ์ อย่างเป็นองค์รวมบนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมกระบวนการการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติ และพัฒนาการตามวัยของเด็กแต่ละคนให้เต็มตามศักยภาพ โดยจะมุ่งพัฒนาเด็กทุกคนให้ได้รับการพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม และสติปัญญา อย่างมีคุณภาพ และต่อเนื่อง ให้เด็กได้รับการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้อย่างมีความสุขและเหมาะสมตามวัย มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง เป็นคนดี มีวินัย สำนึกในความเป็นไทย โดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา พ่อแม่ ครอบครัวยุ ชุมชนและ ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กตามมาตรฐานคุณลักษณะอันพึงประสงค์

เด็กแต่ละคนมีลักษณะพื้นฐานทางอารมณ์เป็นเอกลักษณ์เฉพาะ ทำให้เด็กมีการแสดงออกทางอารมณ์และพฤติกรรมที่แตกต่างกัน ถึงแม้พื้นฐานอารมณ์จะเป็นปัจจัยพื้นฐานชีวภาพที่มีอิทธิพลสำหรับเด็ก แต่สิ่งแวดล้อมก็มีอิทธิพลต่อพื้นฐานทางอารมณ์ของเด็กไม่น้อยเช่นกัน ลักษณะพื้นฐานทางอารมณ์มีผลต่อลักษณะพฤติกรรมแสดงออก การเข้าสังคม และการตอบสนองทางอารมณ์ ในช่วงแรกของชีวิตมักขึ้นอยู่กับประสบการณ์จากครอบครัว ผู้ใกล้ชิด การแสดงออกทางอารมณ์ของเด็กพบว่ามี 5 ลักษณะได้แก่ สนใจ ประหลาดใจ สนุกสนานพึงพอใจ โกรธ และกลัว เมื่อเด็กโตขึ้นในช่วงปฐมวัยจะมีการแสดงออกทางอารมณ์ชัดเจนมากขึ้น เด็กเรียนรู้ที่จะตอบสนองและเริ่มเรียนรู้การควบคุมอารมณ์ตัวเอง การใช้เหตุผลในการตัดสินใจ ตระหนักถึงความรู้สึก ความคิด และอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น สามารถควบคุมอารมณ์และแรงกระตุ้นภายใน สามารถรอคอยและตอบสนองความต้องการของตนเองอย่างเหมาะสม ตลอดจนมีทักษะในการเข้าสังคมอันเป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ดี การส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์ของเด็กวัยนี้มีความสำคัญและจะมีผลต่อวัยต่อไป

พฤติกรรมกล้าแสดงออกในเด็กปฐมวัย เป็นพฤติกรรมที่สำคัญในการดำเนินชีวิตสำหรับสังคมไทยเพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้สามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ดังนั้นการฝึกฝนให้เกิดพฤติกรรมความกล้าแสดงออกจึงควรฝึกฝนตั้งแต่วัยเด็ก เพราะเป็นช่วงวัยที่มีการเจริญเติบโตได้อย่างรวดเร็ว เหมาะสมที่จะปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ส่งเสริมบุคลิกลักษณะต่าง ๆ ความกล้าแสดงออกเป็นคุณลักษณะหนึ่งของพัฒนาการด้านอารมณ์-จิตใจ ที่จำเป็นต้องมีการพัฒนาและส่งเสริม (คณะกรรมการพัฒนาการศึกษาอบรมเลี้ยงดูเด็ก, 2545, น. 36)

แต่ก็มีเด็กบางคนที่ไม่กล้าพูดไม่กล้าคุย ไม่กล้าแสดงออก ไม่กล้าที่จะแสดงความคิดเห็น ซึ่งจะเป็นปัญหาได้ในอนาคต เพราะการดำเนินชีวิตของบุคคลทั่วไป ต้องอาศัยการกล้าคิด กล้าแสดง

คิดเห็น กล้าเผชิญต่ออุปสรรค ความยากลำบาก ตลอดจนการปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข บุคลิกภาพเหล่านี้ มีคุณค่าและเป็นประโยชน์สำหรับเด็กปฐมวัยที่จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่เป็นอย่างมาก จึงต้องอาศัยการส่งเสริมจากครูผู้สอนและผู้ปกครอง โดยการนำเอากิจกรรมการเล่นิทานเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย ซึ่งสอดคล้องกับ วรรณิ ศิริสุนทร (2539 : 30) ที่ได้กล่าวถึงความสำคัญของกิจกรรมนิทานไว้ว่า กิจกรรมนิทานมีความสำคัญในการช่วยส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้านไม่ว่าจะพัฒนาการทางด้านร่างกาย เมื่อเด็กได้ฟังนิทานเด็กจะเลียนแบบตามตัวละคร เพราะเด็กอยากเป็นคนกล้า คนเก่ง มีความเชื่อมั่นกล้าแสดงออกตามตัวละครนั้น ๆ นิทานช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางด้านอารมณ์-จิตใจ เพราะในขณะที่ฟังนิทานเด็กจะเกิดความรู้สึก สนุกสนาน ช่วงความสนใจยาวขึ้น มีสมาธิ สร้างจินตนาการของตนเอง กล้าคิด กล้าทำ เกิดความมั่นใจส่งผลดีต่อด้านอารมณ์ นิทานช่วยเสริมสร้างพัฒนาการด้านสังคม เพราะสามารถเล่าเรื่องประกอบการแสดงบทบาทสมมติร่วมกับผู้อื่นได้ และนิทานช่วยเสริมสร้างพัฒนาการด้านสติปัญญา มีทักษะในการคิด การใช้ภาษา และนิทานช่วยเสริมสร้างและแต่งบุคลิกภาพ เพราะเมื่อฟังนิทานเด็กจะเกิดความประทับใจ และนำตัวแบบที่ประทับใจในนิทาน มาปรุงแต่ง เสริมสร้างบุคลิกภาพและมีความมั่นใจในตนเอง

จากความเป็นมาดังกล่าวข้างต้นคณะผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำเอากิจกรรมการเล่นิทานมาพัฒนาความกล้าแสดงออกในเด็กปฐมวัย ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยในการใช้รูปแบบการเล่นิทาน เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมความกล้าแสดงออกให้เกิดขึ้นในเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมความกล้าแสดงออกในเด็กชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา ผ่านกิจกรรมการเล่นิทาน

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 3/2 ประจำปีการศึกษา 2564 โรงเรียนแจ้งวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จำนวน 35 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 3/2 ประจำปีการศึกษา 2564 โรงเรียนแจ้งวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จำนวน 15 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการวิจัย คือ การเล่านิทานซึ่งประกอบด้วยนิทานที่มีเนื้อหาเป็นรูปภาพประกอบคำบรรยาย จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่

1. ช้างน้อยคอยได้
2. กระต่ายน้อยรู้จักปรับตัว
3. หนูนิดเด็กดีไม่ต้อร้น
4. เพื่อนรักในป่าใหญ่

ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรต้นคือ กิจกรรมการเล่านิทาน

ตัวแปรตามคือ ส่งเสริมพฤติกรรมการความกล้าแสดงออก

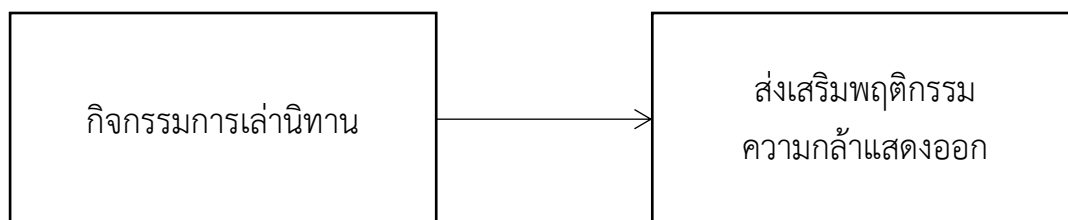
ขอบเขตด้านระยะเวลา

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

สมมติฐานการวิจัย

เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์หน้าชั้นเรียนโดยการเล่านิทานมีความกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น

ประโยชน์ที่รับจากการวิจัย

1. เด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแจ้งวิทยามีพฤติกรรมในการกล้าแสดงออกที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด
2. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย
3. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยที่จะนำการจัดกิจกรรมการเล่านิทานไปใช้ เพื่อพัฒนาคุณลักษณะนิสัยด้านอื่น ๆ ต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กปฐมวัย หมายถึง นักเรียนชั้นอนุบาล 3/2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนแจ้งวิทยาดำบล บ่อทราย อำเภอมะนัง จังหวัด สงขลา

พฤติกรรมในการกล้าแสดงออก หมายถึง ความสามารถในการแสดงออกด้านการพูด การเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจ ด้วยน้ำเสียง อารมณ์ความรู้สึก และท่าทางประกอบ

นิทาน หมายถึง หนังสือภาพที่เป็นเรื่องราวจากทั้งการเล่าสืบต่อกันมาหรือเป็นเรื่องที่มีผู้แต่งขึ้นมา ใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน ให้ความรู้ความคิด อาจแอบแฝงด้วยคำสอนด้านคุณธรรม จริยธรรมลงไปในเรื่อง

การจัดกิจกรรมการใช้นิทานสำหรับเด็ก หมายถึง การอ่านนิทานสำหรับเด็กที่เป็น คำคล้องจองให้เด็กฟังโดยมีการใช้การถามคำถามกระตุ้นให้เด็กมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางด้านภาษาด้านการฟัง การพูด ให้เด็กมีความกล้า กล้าคิด กล้าพูด

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องการส่งเสริมพฤติกรรมความกล้าแสดงออกในเด็กชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา ผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน คณะผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยได้รวบรวมเอกสารและสรุป เพื่อใช้เป็นแนวทางการวิจัยในครั้งนี้ รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560
 - 1.1 ปรัชญาการศึกษาปฐมวัย
 - 1.2 วิสัยทัศน์
 - 1.3 หลักการ
 - 1.4 สาระที่ควรรู้
 - 1.5 การจัดกิจกรรมประจำวัน
2. นิทาน
 - 2.1 ความหมายของนิทาน
 - 2.2 ความสำคัญของนิทาน
 - 2.3 รูปแบบของการเล่านิทาน
 - 2.4 ประเภทของนิทาน
 - 2.5 ประโยชน์ของการเล่านิทาน
 - 2.6 การจัดประสบการณ์การเล่านิทาน
3. ความกล้าแสดงออก
 - 3.1 ความหมายของพฤติกรรมความกล้าแสดงออก
 - 3.2 จุดประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมความกล้าแสดงออก
 - 3.3 วิธีการฝึกพฤติกรรมความกล้าแสดงออก
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560

1. ปรัชญาการศึกษาปฐมวัย

การศึกษาปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 6 ปี บริบูรณ์อย่างเป็นองค์รวมบนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการตามวัยของเด็กแต่ละคนให้เต็มตามศักยภาพภายใต้บริบทสังคมและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคนเพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เกิดคุณค่าต่อตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ

2. วิสัยทัศน์

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยมุ่งพัฒนาเด็กทุกคนให้ได้รับการพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาอย่างมีคุณภาพและต่อเนื่องได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างมีความสุข และเหมาะสมตามวัยมีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นคนดี มีวินัยและสำนึกความเป็นไทย โดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษา พ่อแม่ ครอบครัว ชุมชนและทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็ก

3. หลักการ

เด็กทุกคนมีสิทธิ์ที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมพัฒนาการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กตลอดจนได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสมด้วยปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเด็กกับพ่อแม่ เด็กกับผู้สอนเด็กกับผู้เลี้ยงดูหรือผู้ที่เกี่ยวข้องในการอบรมเลี้ยงดู การพัฒนา และให้การศึกษาแก่เด็กปฐมวัยเพื่อให้เด็กมีโอกาสพัฒนาตนเองตามลำดับขั้นของพัฒนาการทุกด้านอย่างเป็นองค์รวม มีคุณภาพและเต็มตามศักยภาพโดยมีหลักการดังนี้

1. ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการที่ครอบคลุมเด็กปฐมวัยทุกคน
2. ยึดหลักการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาที่เน้นเด็กเป็นสำคัญโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและวิถีชีวิตของเด็กตามบริบทของชุมชน สังคมและวัฒนธรรมไทย
3. ยึดพัฒนาการและการพัฒนาเด็กโดยองค์รวมผ่านการเล่นอย่างมีความหมายและมีกิจกรรมที่หลากหลาย ได้ลงมือกระทำในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เหมาะสมกับวัยและมีการพักผ่อนที่เพียงพอ
4. จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กมีทักษะชีวิตและสามารถปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นคนดี มีวินัย และมีความสุข
5. สร้างความรู้ความเข้าใจและประสานความร่วมมือในการพัฒนาเด็กระหว่างสถานศึกษากับพ่อแม่ ครอบครัวชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กปฐมวัย

4. สารที่ควรเรียนรู้

สารที่ควรเรียนรู้ เป็นเรื่องราวรอบตัวเด็กที่นำมาเป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมให้เด็กเกิดแนวคิดหลังจากนำสาระการเรียนรู้นั้น ๆ มาจัดประสบการณ์ให้เด็ก เพื่อให้บรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ ไม่เน้นการท่องจำเนื้อหา ครูสามารถกำหนดรายละเอียดขึ้นเองให้สอดคล้องกับวัย ความต้องการ และความสนใจของเด็ก โดยให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์สำคัญ ทั้งนี้ อาจยืดหยุ่นเนื้อหาได้โดยคำนึงถึงประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมในชีวิตจริงของเด็ก ดังนี้

1. เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เด็กควรรู้จักชื่อ นามสกุล รูปร่างหน้าตา รู้จักอวัยวะต่าง ๆ วิธีระวังรักษาร่างกายให้สะอาดและมีสุขภาพอนามัยที่ดี การรับประทานอาหารที่เป็นประโยชน์ การระมัดระวังความปลอดภัยของตนเองจากผู้อื่นและภัยใกล้ตัว รวมทั้งการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างปลอดภัย การรู้จักความเป็นมาของตนเองและครอบครัว การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัวและโรงเรียน การเคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น การรู้จักแสดงความคิดเห็นของตนเองและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การกำกับตนเอง การเล่นและทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองตามลำพังหรือกับผู้อื่น การตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง การสะท้อนการรับรู้อารมณ์และความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น การแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกอย่างเหมาะสม การแสดงมารยาทที่ดี การมีคุณธรรมจริยธรรม

2. เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับครอบครัว สถานศึกษา ชุมชน และบุคคลต่าง ๆ ที่เด็กต้องเกี่ยวข้องหรือใกล้ชิดและมีปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวัน สถานที่สำคัญ วันสำคัญ อาชีพของคนในชุมชน ศาสนา แหล่งวัฒนธรรมในชุมชน สัญลักษณ์สำคัญของชาติไทยและการปฏิบัติตามวัฒนธรรมท้องถิ่นและความเป็นไทย หรือแหล่งเรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นอื่น ๆ

3. ธรรมชาติรอบตัว เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับชื่อ ลักษณะ ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลง และความสัมพันธ์ของมนุษย์ สัตว์ พืช ตลอดจนการรู้จักเกี่ยวกับดิน น้ำ ท้องฟ้า สภาพอากาศ ภัยธรรมชาติ แสง และพลังงานในชีวิตประจำวันสิ่งแวดล้อมเด็ก รวมทั้งการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการรักษาสาธารณสุขสมบัติ

4. สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในชีวิตประจำวัน ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้หนังสือและตัวหนังสือ รู้จักชื่อ ลักษณะ สี ผิวสัมผัส ขนาด รูปร่าง รูปทรง ปริมาตร น้ำหนัก จำนวน ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เวลา เงิน ประโยชน์ การใช้งาน และการเลือกใช้สิ่งของเครื่องใช้ ยานพาหนะ การคมนาคม เทคโนโลยีและการสื่อสารต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันอย่างประหยัด ปลอดภัยและรักษาสิ่งแวดล้อม

5. การจัดประสบการณ์

การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัยอายุ 3 - 6 ปี เป็นการจัดกิจกรรมในลักษณะบูรณาการผ่านการเล่น การลงมือกระทำจากประสบการณ์ตรงอย่างหลากหลาย เกิดความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งเกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาไม่จัดเป็นรายวิชา โดยมีหลักการ และแนวทางการจัดประสบการณ์ ดังนี้

1. หลักการจัดประสบการณ์

- 1.1 จัดประสบการณ์การเล่นและการเรียนรู้หลากหลาย เพื่อพัฒนาเด็กโดยองค์รวมอย่างสมดุลและต่อเนื่อง
- 1.2 เน้นเด็กเป็นสำคัญ สนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล และบริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่
- 1.3 จัดให้เด็กได้รับการพัฒนา โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็ก
- 1.4 จัดการประเมินพัฒนาการให้เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่อง และเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์ พร้อมทั้งนำผลการประเมินมาพัฒนาเด็กอย่างต่อเนื่อง
- 1.5 ให้พ่อแม่ ครอบครัว ชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก

2. แนวทางการจัดประสบการณ์

- 2.1 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาพัฒนาการและการทำงานของสมองที่เหมาะสมกับอายุ วุฒิภาวะและระดับพัฒนาการ เพื่อให้เด็กทุกคนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ
- 2.2 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับแบบการเรียนรู้ของเด็ก เด็กได้ลงมือกระทำ เรียนรู้ผ่านประสบการณ์สัมผัสทั้งห้า ได้เคลื่อนไหว สำรวจ เล่น สังเกต สืบค้น ทดลอง และคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง
- 2.3 จัดประสบการณ์แบบบูรณาการ โดยบูรณาการทั้งกิจกรรม ทักษะ และสาระการเรียนรู้
- 2.4 จัดประสบการณ์ให้เด็กได้ริเริ่มคิด วางแผน ตัดสินใจลงมือกระทำและนำเสนอความคิดโดยครูหรือผู้จัดประสบการณ์เป็นผู้สนับสนุนอำนวยความสะดวก และเรียนรู้ร่วมกับเด็ก
- 2.5 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอื่นกับผู้ใหญ่ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ในบรรยากาศที่อบอุ่นมีความสุข และเรียนรู้การทำกิจกรรมแบบร่วมมือในลักษณะต่าง ๆ กัน
- 2.6 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายและอยู่ในวิถีชีวิตของเด็ก
- 2.7 จัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมลักษณะนิสัยที่ดีและทักษะการใช้ชีวิตประจำวัน ตลอดจนสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมให้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

2.8 จัดประสบการณ์ทั้งในลักษณะที่ตีการวางแผนไว้ล่วงหน้าและแผนที่เกิดขึ้นในสภาพจริงโดยไม่ได้คาดการณ์ไว้

2.9 จัดทำสารนิทัศน์ด้วยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กเป็นรายบุคคล นำมาไตร่ตรองและใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเด็ก และการวิจัยในชั้นเรียน

2.10 จัดประสบการณ์โดยให้พ่อแม่ ครอบครัว และชุมชนมีส่วนร่วมทั้งการวางแผน การสนับสนุนสื่อแหล่งเรียนรู้ การเข้าร่วมกิจกรรม และการประเมินพัฒนาการ

6. การจัดกิจกรรมประจำวัน

กิจกรรมสำหรับเด็กอายุ 3 - 6 ปีบริบูรณ์ สามารถนำมาจัดเป็นกิจกรรมประจำวันได้หลายรูปแบบเป็นการช่วยให้ครูผู้สอนหรือผู้จัดประสบการณ์ทราบว่าแต่ละวันจะทำกิจกรรมอะไร เมื่อใด และอย่างไร ทั้งนี้ การจัดกิจกรรมประจำวันสามารถจัดได้หลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมในการนำไปใช้ของแต่ละหน่วยงานและสภาพชุมชน ที่สำคัญครูผู้สอนต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมให้ครอบคลุมพัฒนาการทุกด้าน การจัดกิจกรรมประจำวันมีหลักการจัดและขอบข่ายกิจกรรมประจำวัน ดังนี้

หลักการจัดกิจกรรมประจำวัน

1. กำหนดระยะเวลาในการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยของเด็กในแต่ละวันแต่ยืดหยุ่นได้ตามความต้องการและความสนใจของเด็ก เช่น

วัย 3 - 4 ปี มีความสนใจช่วงสั้นประมาณ 8 - 12 นาที

วัย 4 - 5 ปี มีความสนใจอยู่ได้ประมาณ 12 - 15 นาที

วัย 5 - 6 ปี มีความสนใจอยู่ได้ประมาณ 15 - 20 นาที

2. กิจกรรมที่ต้องใช้ความคิดทั้งในกลุ่มเล็กและกลุ่มใหญ่ ไม่ควรใช้เวลาต่อเนื่องนานเกินกว่า 20 นาที

3. กิจกรรมที่เด็กมีอิสระเลือกเล่นเสรี เพื่อช่วยให้เด็กรู้จักเลือกตัดสินใจ คิดแก้ปัญหา คิดสร้างสรรค์ เช่น การเล่นตามมุม การเล่นกลางแจ้ง ฯลฯ ใช้เวลาประมาณ 40 - 60 นาที

4. กิจกรรมควรมีความสมดุลระหว่างกิจกรรมในห้องและนอกห้อง กิจกรรมที่ใช้กล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็ก กิจกรรมที่เป็นรายบุคคล กลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ กิจกรรมที่เด็กเป็นผู้ริเริ่มและครูผู้สอนหรือผู้จัดประสบการณ์เป็นผู้ริเริ่ม และกิจกรรมที่ใช้กำลังและไม่ใช้กำลัง จัดให้ครบทุกประเภท ทั้งนี้ กิจกรรมที่ต้องออกกำลังกายควรจัดสลับกับกิจกรรมที่ไม่ต้องออกกำลังมากนัก เพื่อเด็กจะได้ไม่เหนื่อยเกินไป

ขอบข่ายของกิจกรรมประจำวัน

การเลือกกิจกรรมที่จะนำมาจัดในแต่ละวันสามารถจัดได้หลายรูปแบบ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมในการนำไปใช้ของแต่ละหน่วยงานและสภาพชุมชน ที่สำคัญครูผู้สอนต้องคำนึงถึงการจัดกิจกรรมให้ครอบคลุมพัฒนาการทุกด้าน ดังต่อไปนี้

1. การพัฒนากล้ามเนื้อใหญ่ เป็นการพัฒนาความแข็งแรง การทรงตัว ความยืดหยุ่น ความคล่องแคล่วในการใช้วัยวะต่าง ๆ และจังหวะการเคลื่อนไหวในการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ โดยจัด

กิจกรรมให้เด็กได้เล่นอิสระกลางแจ้ง เล่นเครื่องเล่นสนาม ปีนป่ายเล่นอิสระ เคลื่อนไหวร่างกายตามจังหวะดนตรี

2. การพัฒนาการกล้ามเนื้อเล็ก เป็นการพัฒนาความแข็งแรงของกล้ามเนื้อเล็ก กล้ามเนื้อมือ-นิ้วมือการประสานสัมพันธ์ระหว่างกล้ามเนื้อมือและระบบประสาทตามือได้อย่างคล่องแคล่วและประสานสัมพันธ์ โดยจัดกิจกรรมให้เด็กได้เล่นเครื่องสัมผัส เล่นเกมการศึกษา ฝึกช่วยเหลือตนเองในการแต่งกาย หยิบจับซ้อนส้อม และใช้อุปกรณ์ศิลปะ เช่น สีเทียน กรรไกร พู่กัน ดินเหนียว ฯลฯ

3. การพัฒนาการอารมณ์ จิตใจ และปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม เป็นการปลูกฝังให้เด็กมีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น มีความเชื่อมั่น กล้าแสดงออก มีวินัย รับผิดชอบ ซื่อสัตย์ ประหยัด เมตตา กรุณา เอื้อเฟื้อ แบ่งปัน มีมารยาทและปฏิบัติตามวัฒนธรรมไทยและศาสนาที่นับถือโดยจัดกิจกรรมต่าง ๆ ผ่านการเล่นให้เด็กได้มีโอกาสตัดสินใจเลือก ได้รับการตอบสนองตามความต้องการได้ฝึกปฏิบัติโดยสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมอย่างต่อเนื่อง

4. การพัฒนาสังคมนิสัย เป็นการพัฒนาให้เด็กมีลักษณะนิสัยที่ดี แสดงออกอย่างเหมาะสมและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ช่วยเหลือตนเองในการทำกิจวัตรประจำวันมีนิสัยรักการทำงาน ระมัดระวังความปลอดภัยของตนเองและผู้อื่น โดยรวมทั้งระมัดระวังอันตรายจากคนแปลกหน้า ให้เด็กได้ปฏิบัติกิจวัตรประจำวันอย่างสม่ำเสมอ เช่น รับประทานอาหาร พักผ่อนนอนหลับ ขับถ่าย ทำความสะอาดร่างกาย เล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น ปฏิบัติตามกฎกติกาข้อตกลงของร่วมรวมเก็บของเข้าที่เมื่อเล่นหรือทำงานเสร็จ

5. การพัฒนาการคิด เป็นการพัฒนาให้เด็กมีความสามารถในการคิดแก้ปัญหาความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ และคิดเชิงเหตุผลทางคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์โดยจัดกิจกรรมให้เด็กได้สนทนา อภิปรายและเปลี่ยนความคิดเห็น เชิญวิทยากรมาพูดคุยกับเด็ก ศึกษาออกสถานที่ เล่นเกมการศึกษา ฝึกการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน ฝึกออกแบบและสร้างชิ้นงาน และทำกิจกรรมทั้งเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่และรายบุคคล

6. การพัฒนาภาษา เป็นการพัฒนาให้เด็กใช้ภาษาสื่อสารถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความรู้ความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ที่เด็กมีประสบการณ์โดยสามารถตั้งคำถามในสิ่งที่สงสัยใคร่รู้ จัดกิจกรรมทางภาษาให้มีความหลากหลายในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ มุ่งปลูกฝังให้เด็กได้กล้าแสดงออกในการฟัง พูด อ่าน เขียน มีนิสัยรักการอ่าน และบุคคลแวดล้อมต้องเป็นแบบอย่างที่ดีในการใช้ภาษา ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงหลักการจัดกิจกรรมทางภาษาที่เหมาะสมกับเด็กเป็นสำคัญ

7. การส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ เป็นการส่งเสริมให้เด็กมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ได้ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกและเห็นความสวยงามของสิ่งต่าง ๆ โดยจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ดนตรี การเคลื่อนไหวและจังหวะตามจินตนาการ ประดิษฐ์สิ่งต่าง ๆ อย่างอิสระ เล่นบทบาทสมมติ เล่นน้ำ เล่นทราย เล่นบล็อก และเล่นก่อสร้าง

นิทาน

1. ความหมายของนิทาน

มีผู้กล่าวถึงความหมายของนิทานไว้ดังนี้

สุวิทย์ มูลคำ, และอรทัย มูลคำ (2547, น. 212) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องเล่าที่เล่าสืบต่อกันมา ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน อาจเป็นเรื่องราวที่อิงความจริง หรือเป็นเรื่องที่เกิดจากจินตนาการของผู้เล่าเองก็ได้ บางเรื่องอาจมีการแสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ เพื่อให้เกิดความตื่นเต้น สนุกสนาน บางเรื่องก็มีการสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรมเพื่อเป็นข้อคิด ข้อเตือนใจแก่ผู้ฟัง

วไลพร เมฆไตรรัตน์ (2549, น. 222) กล่าวว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาหรือมีผู้แต่งขึ้นเพื่อความสนุกสนานอาจเป็นเรื่องที่เชื่อถือ หรือเป็นเรื่องที่แสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ และอาจสอดแทรกคติเตือนใจหรือแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิต

ประคอง นิมมานเหมินทร์ (2550, น. 9) กล่าวว่า นิทาน หมายถึง เรื่องที่เล่ากันต่อ ๆ มาจากคนรุ่นหนึ่งสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง โดยไม่ทราบว่าเป็นผู้แต่ง เช่น นิทานเรื่องสังข์ทอง ปลาบู่ทอง หรือโสนน้อยเรือนงาม มีการเล่าสู่กันฟังจากปู่ตายายของเรา พ่อแม่ของเรารวมทั้งตัวเราเองไปจนถึงลูกหลานเหลนโหลนของเรา เป็นทอด ๆ กันไปรุ่นแล้วรุ่นเล่า บางครั้งก็แพร่กระจายจากท้องถิ่นหนึ่งไปสู่อีกท้องถิ่นหนึ่ง เช่น นิทานเรื่องสังข์ทอง อาจมีหลายสำนวนแล้วแต่ความทรงจำความเชื่อ และวัฒนธรรมในแต่ละท้องถิ่น

สรุปได้ว่า นิทานเป็นเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาหรือแต่งขึ้นใหม่เพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและให้ความรู้มีการสอดแทรกคุณธรรมและคติเตือนใจลงไปเพื่อให้เด็กนำไปเป็นแนวทางในการดำรงชีวิต

2. ความสำคัญของนิทาน

มีผู้กล่าวถึงความสำคัญของนิทานไว้ดังนี้

เกริก ยุ้นพันธ์ (2547, น. 55-56) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเล่านิทานไว้ดังนี้

1. เด็ก ๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกอบอุ่นและใกล้ชิด เป็นกันเองกับผู้เล่า
2. เด็ก ๆ หรือผู้ฟังจะเกิดความรู้สึกร่วมในขณะฟัง ทำให้เขาเกิดความเพลิดเพลิน

ผ่อนคลายและสดชื่นแจ่มใส

3. เด็ก ๆ หรือผู้ฟังจะมีสมาธิหรือความตั้งใจที่มีระยะเวลาสั้นขึ้นหรือยาวขึ้นโดยเฉพาะผู้เล่าที่มีความสามารถในการตรึงให้ผู้ฟังหรือเด็ก ๆ ใจจดจ่ออยู่กับเรื่องราวที่ผู้เล่าเล่าขึ้น

4. เด็ก ๆ หรือผู้ฟังจะถูกกล่อมเกลียดด้วยนิทานที่มีเนื้อหาส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม ทำให้เด็ก ๆ และผู้ฟังเข้าใจในความดีและความงามยิ่งขึ้น

5. นิทานจะทำให้เด็ก ๆ หรือผู้ฟังมีความละเอียดอ่อน รู้จักการรับและการให้ มองโลกในแง่ดี

6. นิทานจะทำให้เด็ก ๆ หรือผู้ฟังใช้กระบวนการคิดในการพิจารณาแก้ปัญหาได้
7. นิทานสามารถสร้างความกล้าให้กล้าให้กับเด็ก ๆ หรือผู้ฟังโดยการแสดงออกที่ผ่านกระบวนการคิดที่มีประสิทธิภาพ
8. เด็ก ๆ และผู้ฟังจะได้ความรู้ที่เป็นประโยชน์และสามารถประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน
9. นิทานช่วยสร้างเสริมจินตนาการที่กว้างไกลไร้ขอบเขตให้กับเด็กหรือผู้ฟัง
10. นิทานสามารถช่วยให้เด็ก ๆ และผู้ฟังได้รู้จักการใช้ภาษาที่ถูกต้อง การออกเสียง การกระดกลิ้นตัว ร เรือ และ ล ลิงได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรมชาติ

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2548, น. 33) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของนิทานว่าเป็นอุปกรณ์สำคัญของครูปฐมวัยที่ใช้ในการสอนนิทานเป็นเครื่องมือการสอนที่มีประสิทธิภาพสามารถจูงใจให้ผู้เรียนคล้อยตามกระตุ้นให้คิด กระตุ้นให้แสดงออกและเป็นตัวแบบหล่อหลอมพฤติกรรมต่อการเรียน การสอน นิทานจะช่วยการสอนดังนี้

1. เป็นสื่อนำเข้าสู่บทเรียน
2. ใช้เป็นแหล่งการเรียนรู้ด้วยการฟัง
3. ใช้เป็นเครื่องบันเทิงใจผ่อนคลายอารมณ์
4. ใช้เป็นสื่อการสอนภาษา การคิด การแก้ปัญหา การศึกษาตามจุดประสงค์ของครู
5. ใช้เพื่อฝึกการควบคุมตนเองในด้านอารมณ์ สมาธิและการฟัง
6. ส่งเสริมการอ่าน
7. ใช้เป็นสื่อประกอบการเรียนเพื่อสร้างแรงจูงใจ

สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2550, น. 11-16) ได้ระบุถึง ความสำคัญของนิทานไว้ว่า นิทานเป็นสิ่งที่สำคัญต่อชีวิตทั้งเด็กและผู้ใหญ่เพราะนอกจากนิทานจะช่วยให้เด็ก ๆ มีความสุขสนุกสนานร่าเริงแล้ว ยังเป็นโลกแห่งจินตนาการที่สมบูรณ์แบบที่คอยช่วยถกทอสายใยความรักความฝันสานสัมพันธ์อันอบอุ่น ความละมุนละไมในกลุ่มสมาชิกของครอบครัวอีกทั้งนิทานยังให้แง่คิดคติสอนใจและปรัชญาชีวิตอันล้ำลึกแก่เด็กนิทานมีความสำคัญต่อพัฒนาการของเด็ก ดังนี้

1. ช่วยพัฒนาการเด็กทางด้านลักษณะชีวิตเด็กได้เรียนรู้ถึงลักษณะชีวิตที่ดีผ่านนิทานที่ปรารถนาให้เด็กมีพฤติกรรมที่ดี เช่น มีคุณธรรมจริยธรรม มีความกล้าหาญ มีความยุติธรรม
2. การพัฒนาเด็กด้านบุคลิกภาพ บุคลิกภาพเป็นองค์ประกอบที่มีอยู่มากในนิทานซึ่งเด็กจะได้รับรู้ถึงบุคลิกภาพที่ดีที่จะช่วยให้อยู่ในสังคมได้อย่างดี เช่น ความเชื่อมั่น การรักชาติ ความสุภาพอ่อนน้อม ความมีมารยาทที่ดี ความเป็นผู้นำ
3. การพัฒนาเด็กด้านความรู้และสติปัญญา
4. การพัฒนาเด็กในด้านทักษะและความสามารถ
5. การพัฒนาเด็กในด้านสุขภาพ นิทานเป็นกระบวนการหนึ่งที่กำหนดบทบาทในด้านสุขภาพให้เกิดแก่เด็ก เพราะเมื่อเด็กได้อ่านหรือได้ฟังนิทานแล้วจะก่อให้เกิดการเรียนรู้ในการรักษาสุขภาพกายและสุขภาพจิตของตน

สรุปได้ว่า นิทานเป็นสื่อที่สำคัญที่ใช้ในการสอน นิทานเป็นเครื่องมือในการสอนที่มีประสิทธิภาพสามารถจูงใจให้ผู้เรียนคล้อยตามอีกทั้งนิทานยังให้แง่คิดคติสอนใจและปรัชญาชีวิตที่จะช่วยให้อยู่ในสังคมได้อย่างดี

3. รูปแบบของการเล่านิทาน

มีผู้กล่าวถึงรูปแบบของการเล่านิทานไว้ดังนี้

กุลยา ตันผลาชีวะ (2547, น. 227-228) ได้กล่าวถึง รูปแบบ และกระบวนการเล่านิทานไว้ดังต่อไปนี้

1. การเล่านิทานปากเปล่าเป็นการเล่านิทานที่อาศัยเพียงคำพูดและน้ำเสียงของผู้เล่า นอกจากน้ำเสียงและจังหวะการพูดที่สูงต่ำเร้าใจผู้ฟังตามเนื้อเรื่องที่น่าเสนอการเล่านิทาน วิธีนี้ต้องใช้ศิลปะการพูดและการเล่าที่จูงใจมาก ส่วนใหญ่มักใช้เป็นการเล่านิทานก่อนนอนเด็กจะฟังแต่น้ำเสียงและเรื่องราวซึ่งเป็นลักษณะการฟังแบบรับที่จูงใจให้หลับเป็นหลัก การเล่าตามรูปแบบนี้อาจใช้กับการเล่าที่ถูกต้องจูงใจให้เด็กทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งอย่างมีสมาธิก็ได้

2. การเล่านิทานประกอบท่าทางการเล่านิทานแบบนี้เป็นการเล่าที่มีชีวิตชีวามากกว่าการเล่าปากเปล่าเพราะเด็กสามารถติดตามเรื่องที่เล่าได้จินตนาการเป็นรูปธรรมมากขึ้นตามท่าทางของผู้เล่า และสนุกมากขึ้นเพราะเห็นภาพพจน์ของเรื่องที่เล่าท่าทางที่ใช้ประกอบการเล่านิทานอาจเป็นท่าทางของผู้เล่า ท่าทางแสดงร่วมของเด็ก ได้แก่ การทำหน้าตา การแสดงท่าทางกาย หรือการเล่นนิ้วประกอบการเล่า

3. การเล่านิทานประกอบภาพ ภาพที่ใช้ประกอบการเล่านิทานมีหลายชนิด มีทั้งภาพถ่าย ภาพโปสเตอร์ ภาพจากหนังสือ ภาพวาด ภาพสไลด์ ภาพเคลื่อนไหว หรือภาพฉาย การมีภาพสวย ๆ มาประกอบการเล่านิทานจะจูงใจเด็กและสร้างสรรค์จินตนาการอันบรรเจิดให้กับเด็กมาก โดยเฉพาะภาพการ์ตูนที่เคลื่อนไหวไปแต่จะลำดับภาพจะจูงใจทำให้เด็กติดตามเรื่องราวด้วยความอยากรู้ เด็กจะสนุกมากขึ้นถ้าในขณะที่ฟังเรื่องและดูภาพนั้น ผู้เล่ากระตุ้นให้เด็กแสดงความคิดเห็นและร่วมสร้างจินตนาการให้กับนิทานที่เล่า

4. การเล่านิทานประกอบเสียง ได้แก่ เสียงเพลง เสียงดนตรี แลบบันท์กเสียงต่าง ๆ

สามารถนำมาประกอบการนิทานได้ จุดประสงค์เพื่อสร้างบรรยากาศที่กระตุ้นเราให้เกิดความตื่นตื้นอยากติดตาม การนำเสียงประกอบการเล่านิทานจะมีลักษณะเช่นเดียวกับละครวิทยุที่ใช้เสียงประกอบเพื่อให้เกิดการฟังที่มีจินตนาการอรรถรส นอกจากเสียงเพลง เสียงดนตรีในการเล่านิทานเราอาจใช้เสียงเด็กมาประกอบการเล่าได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อเล่าถึงรถไฟวิ่ง ผู้เล่าอาจชักชวนให้เด็กที่ฟังร่วมทำเสียงรถไฟวิ่ง ฉีกฉีก ปู๊น ๆ ประกอบการเล่า ซึ่งจะทำให้บรรยากาศการฟังนิทานสนุกไปอีกแบบหนึ่ง

5. การเล่านิทานประกอบอุปกรณ์หรือสิ่งประดิษฐ์ที่มีอยู่หรือผู้เล่าจัดทำขึ้นเอง เช่น หน้ากาก ตัวแสดงในนิทาน หุ่นมือ หุ่นขก ตุ๊กตา เป็นต้น ล้วนแล้วแต่เป็นสื่อประกอบการเล่านิทานที่สำคัญ อุปกรณ์สามารถทำให้เด็กสนุกและตื่นตาไปกับนิทานที่เล่าให้เป็นอย่างดี สร้างความสนใจในการฟังนิทานให้แก่เด็กมากกว่ารูปแบบอื่น

6. การเล่านิทานประกอบภาพวาด บางครั้งนิทานไม่จำเป็นต้องอาศัยภาพนิ่ง การสร้างบรรยากาศที่น่าสนใจให้กับเด็กติดตามและคิด คือการเล่านิทานประกอบภาพวาด ผู้เล่าต้องสามารถวาดภาพได้ ซึ่งไม่จำเป็นต้องสวยแต่ต้องสื่อได้เข้าใจ มีจินตนาการจะเป็นการเล่าไปวาดไปสนทนาไป เด็กจะสนุกมากและจินตนาการตามมือของผู้เล่า เช่น นกตัวหนึ่งผู้เล่าวาดภาพนกเกาะอยู่บนต้นไม้ ผู้เล่าวาดภาพต้นไม้ขณะวาดก็สนทนากับเด็กกว่าจะวาดต้นไม้ทำอะไร ทำไม่ต้องวาดต้นไม้ขึ้นเพราะอะไร ข้อมูลสารสนเทศที่เห็นคือองค์ความรู้ที่เด็กจะได้รับไปพร้อมกันด้วย

7. การเล่านิทานไม่จบเรื่องเป็นการเล่าที่เจตนาให้เด็กคิดแล้วผูกเรื่องต่อโยงมาเล่าต่อจากครู ซึ่งนอกจากพัฒนาภาษายังพัฒนาความคิดให้กับเด็กเช่นกันกับการเล่าต่อเรื่องราวจากเล่าต่อจากครู ครูเล่าต่อจากเด็กหรือเพื่อน ๆ เล่าต่อกัน

เกริก ยุ้นพันธ์ (2539, น. 36-55) ได้กล่าวถึงรูปแบบ และกระบวนการเล่านิทานไว้หลากหลาย แยกตามลักษณะการเล่าได้ ดังนี้

1. การเล่านิทานแบบปากเปล่า เป็นนิทานที่ผู้เล่าเรื่องจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมตั้งแต่เลือกเรื่องให้เหมาะสมและสอดคล้องกับกลุ่มผู้ฟัง นิทานปากเปล่าเป็นนิทานที่สามารถดึงดูดและสร้างความสนใจของผู้ฟัง ด้วยน้ำเสียงแววตาและลีลาท่าทางประกอบของผู้เล่าที่สง่าและพอเหมาะพอดี

2. การเล่านิทานแบบเล่าไปวาดไป เป็นนิทานที่ผู้เล่าจะต้องมีประสบการณ์การเล่าแบบปากเปล่ายังคงใช้ศิลปะการเล่าอย่างมีชั้นเชิงในการเล่าอย่างเดิมแต่จะต้องเพิ่มการวาดรูปในขณะที่เล่าเรื่องราวด้วยรูปที่เล่า ขณะเล่าเรื่องนี้ภาพที่วาดออกมาอาจจะสอดคล้องกับเรื่องราวหรือบางครั้งเมื่อเล่าเรื่องจบ รูปที่วาดจะไม่สอดคล้องกับเรื่องที่เล่าเลยก็ได้ คือจะได้ภาพใหม่เกิดขึ้น

3. การเล่านิทานแบบใช้สื่ออุปกรณ์ประกอบ เป็นนิทานที่เล่าโดยใช้สื่อหรืออุปกรณ์ ในขณะที่เล่า เป็นนิทานที่ผู้เล่าจะต้องใช้สื่อที่จัดเตรียมหรือหามาเพื่อประกอบการเล่า เช่น การเล่านิทานโดยใช้สื่อหนังสือ นิทานหุ่นนิ้วมือ นิทานหุ่นมือ นิทานหุ่นเชิด นิทานหุ่นกระบอก นิทานหุ่นกระดาษ นิทานเชือก นิทานผ้าเช็ดหน้า เป็นต้น และในขณะที่เล่าอาจจะมีการให้สนุกสนานยิ่งขึ้น สื่อหรืออุปกรณ์ที่ใช้ในการประกอบช่วยให้ผู้ฟังเกิดรูปธรรมชัดเจนยิ่งขึ้น สื่อนิทานช่วยกระตุ้นสร้างความสนใจของผู้ฟังให้เกิดความสนใจนิทานมากด้วย ดังนั้นผู้เล่านิทานประกอบสื่อ ผู้เล่าเองจะต้องเตรียมผลิตสื่อจัดหาสื่อให้พร้อม และทดลองการใช้สื่อเพื่อความเหมาะสมทางการเล่านิทานด้วยสื่อ นอกจากนี้ผู้เล่านิทานด้วยสื่อที่ดีจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องพัฒนาปรับปรุงสื่อให้เหมาะสมและดียิ่งขึ้น

วไลพร เมฆไตรรัตน์ (2549, น. 222-223) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเล่านิทานไว้ดังนี้

1. อ่านจากหนังสือนิทานโดยตรง
2. การเล่านิทานประกอบสื่อและอุปกรณ์ เช่น หุ่นเชือก หุ่นชก ผ้าเช็ดหน้า ฯลฯ
3. การเล่าโดยใช้หุ่นสวมหัวหรือหน้ากาก
4. การเล่าปากเปล่าโดยใช้น้ำเสียง ลีลาท่าทางประกอบการเล่า
5. การเล่าโดยใช้เสียงเพลงหรือเสียงดนตรีประกอบ
6. การเล่าโดยการฉายสไลด์ประกอบ

7. การเล่าประกอบแผ่นป้ายสำลี
8. การเล่าประกอบการพับ หรือฉีกกระดาษ
9. การเล่านิทานประกอบการวาดภาพ
10. การเล่าโดยใช้เทปนิทาน
11. การเล่าโดยใช้นิ้วมือหรือมือประกอบ ใช้สำหรับนิทานเรื่องสั้นหรือกลอนสั้น ๆ

สรุปได้ว่า รูปแบบของการเล่านิทานนั้นมีหลายรูปแบบ เช่น การเล่านิทานปากเปล่า การเล่าประกอบท่าทาง การเล่าไปวาดไป การเล่านิทานประกอบเสียง การเล่านิทานประกอบอุปกรณ์ ดังนั้น การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกการเล่านิทานประกอบภาพ

4. ประเภทของนิทาน

มีผู้กล่าวถึงประเภทของนิทานไว้ดังนี้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546, น. 95) ได้กล่าวว่านิทานมีหลายประเภทและหลายลักษณะแตกต่างกันทั้งที่เป็นนิทานที่แต่งเป็นโคลง/กลอนมีทั้งเรื่องสั้น เรื่องยาว ทั้งที่เป็นตำนานเล่าสืบต่อกันมาเป็นเทพนิยาย หรือเรื่องที่แต่งขึ้นมาใหม่ นิทานบางเรื่องสอดแทรกเนื้อหาในการส่งเสริมคุณธรรม จริยธรรม บางเรื่องส่งเสริมจินตนาการ บางเรื่องเป็นเรื่องจริงเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็ก

ประคอง นิมมานเหมินทร์ (2550, น. 9-15) ได้แบ่งนิทานสำหรับเด็กออกเป็น 11 ประเภท ได้แก่

1. นิทานเทพปกรณัมหรือนิทานปรัมปรา
2. นิทานมหัศจรรย์
3. นิทานชีวิต
4. นิทานประจำท้องถิ่น
5. นิทานคติสอนใจ
6. นิทานอธิบายสาเหตุ
7. นิทานเรื่องสัตว์
8. นิทานเรื่องผี
9. นิทานมุขตลก
10. นิทานเรื่องไม้
11. นิทานเข้าแบบมี 2 ประเภทคือนิทานไม่รู้จบและนิทานลูกโซ่

สายทิพย์ บำบัด (2552, น. 29) ได้แบ่งประเภทนิทานออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

1. นิทานในความหมายเป็นเรื่องเล่าสืบต่อกันมา นิทานกลุ่มนี้เป็นเรื่องราวที่ผูกโยงให้เกิดจินตนาการความคิดฝันว่าเป็นไปได้ และไม่ได้ประกอบด้วยนิทานลักษณะดังนี้

1.1 นิทานพื้นบ้านเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับตำนานความเป็นมาของขนบธรรมเนียมประเพณีที่มาของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นตำนานของแต่ละท้องถิ่น ตัวอย่าง เช่น กำเนิดหนองหาร

พระยาเถร เกษนมนสาว เป็นต้น

1.2 นิทานเทพนิยาย เป็นนิทานที่ผู้แต่งแต่งขึ้นให้เป็นเรื่องราวในจินตนาการมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ หรือมีผู้วิเศษแล้วทำให้นิทานเหล่านี้ปรากฏเป็นเรื่องเล่าสืบต่อ ๆ กันมา เช่น ปลาบู่ทอง สโนไวท์กับคนแคระ หนูน้อยหมวกแดง

1.3 นิทานเทพปกรณัมเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความเชื่อในบรรพกาลที่เป็นต้นเหตุกำเนิดสิ่งต่าง ๆ เช่น พระนารายณ์ พระอินทร์

1.4 นิทานคติธรรม หมายถึงนิทานคำสอน สุภาษิตและนิทานชาดกที่เป็นเรื่องเล่าเพื่อให้เกิดข้อคิดสอนใจ เช่น นิทานอีสป

1.5 นิทานตลกขบขัน เป็นเรื่องเล่าให้เกิดความสนุกสนานและเหลือเชื่อ เช่น ศรีธนชัย

1.6 นิทานเล่าไม่จบ เป็นนิทานที่มีเนื้อหาวนกลับไปกลับมาแต่ต่อเนื่องกันเป็นเรื่องราว เช่น นิทานตลกยาย

2. นิทานในความหมายที่เป็นเรื่องแต่ง เป็นนิทานรุ่นใหม่ที่ตั้งขึ้นหรือสร้างเรื่องขึ้นเพื่อให้สาระความรู้อย่างเจาะจงทันกับสมัยโดยร้อยเรียงเป็นเรื่องสั้น ๆ จุดประสงค์เพื่อใช้ในการสอนเด็กด้วยการอ่านหรือเล่าให้ฟัง ตัวละครอาจเป็นสัตว์หรือคนก็ได้ ปัจจุบันมีมากมายในท้องตลาด

สรุปได้ว่า นิทานมีหลายประเภท เช่น นิทานปรัมปรา นิทานท้องถิ่น นิทานเทพนิยาย นิทานตลกขบขันนิทานสร้างเสริมคุณธรรม นิทานเรื่องเกี่ยวกับสัตว์ นิทานที่ให้ความรู้เฉพาะเรื่อง เช่น เรื่องยาเสพติด เรื่องสิ่งแวดล้อม เป็นต้น นิทานคติธรรม นิทานเล่าไม่จบซึ่งแต่ละประเภทเป็นเรื่องราวที่แตกต่างกัน สำหรับงานวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัยได้เลือกประเภทนิทานประเภทเรื่องแต่ง จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่

1. ช่างน้อยคอยได้
2. ขนปุยแบ่งปัน
3. หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น
4. แมงมุมเพื่อนรัก

5. ประโยชน์ของการเล่านิทาน

การเล่านิทานมีประโยชน์และคุณค่าต่อเด็กอย่างมาก ซึ่งมีผู้กล่าวถึงไว้หลายท่าน ดังนี้

นิตยา คชภักดี (2547, น. 29) กล่าวว่า ประโยชน์ของการเล่านิทานที่มีต่อการเรียนการสอนเด็กปฐมวัย ดังนี้

1. ให้ความบันเทิงใจกับเด็ก ๆ ทำให้ผ่อนคลายอารมณ์ได้รับความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ทำให้ เด็กร่าเริงแจ่มใสสมวัย
2. ใช้นำเข้าสู่บทเรียน
3. ช่วยเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดี หรือผิดบางประการของเด็กเกี่ยวกับความเชื่อ ความกลัว และสอนจริยธรรมแก่เด็ก

4. เพื่อให้เด็ก ๆ หรือผู้ฟังสามารถใช้กระบวนการคิดพิจารณาแก้ปัญหาได้
5. ใช้เป็นเครื่องมือฝึกทักษะทางภาษาและกระบวนการคิด
6. ฝึกให้เด็กเป็นผู้รู้จักฟังมีสมาธิ รู้จักสำรวจอริยาบถของตนเอง
7. ใช้ส่งเสริมการอ่านหนังสือ
8. เพื่อสร้างความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเด็กซึ่งจะส่งผลไปถึงการปกครองเด็ก

วไลพร เมฆไตรรัตน์ (2549, น. 223) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของการเล่านิทานไว้ดังนี้

1. ช่วยให้เด็กเกิดความสุขสนาน เพลิดเพลิน รู้สึกอบอุ่นและใกล้ชิดกับผู้เล่า
2. ปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน รวมทั้งความรัก และความซาบซึ้งในวรรณคดี
3. ช่วยพัฒนาทักษะในด้านการใช้ภาษา การฟัง พูด คิดถามและการสังเกต
4. ช่วยส่งเสริมพัฒนาการ และความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง
5. ขดเซยประสพการณ์ให้แก่เด็ก ในกรณีที่พ่อแม่ไม่มีเวลาและไม่เห็นคุณค่าของการเล่านิทานให้เด็กฟัง
6. เสริมสร้างบุคลิกภาพให้แก่เด็กเกิดความมั่นใจ และกล้าแสดงออกจากการฟังนิทานที่เด็กชื่นชอบ
7. ช่วยแก้ไขพฤติกรรมบางอย่างที่ไม่พึงประสงค์
8. ฝึกสมาธิและกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจในการฟัง

วิเชียร เกษประทุม (2550, น. 9-10) ได้กล่าวถึง ประโยชน์ของนิทานไว้ดังนี้

1. นิทานช่วยให้ความสุขสนานเพลิดเพลิน เป็นการผ่อนคลายความเครียดและช่วยให้เวลาผ่านไปอย่างไม่น่าเบื่อหน่าย
2. นิทานช่วยกระชับความสัมพันธ์ในครอบครัว เด็กบางคนอาจมองผู้ใหญ่ว่าเป็นบุคคลที่ขี้นขอบคุด่าน่าเบื่อหน่ายหรือน่าเกรงขาม นิทานก็จะช่วยให้เด็กเบื่อหน่ายผู้ใหญ่น้อยลง
3. นิทานให้การศึกษาและเสริมสร้างจินตนาการ
4. นิทานให้ข้อคิดและสติเตือนใจ ช่วยปลูกฝังคุณธรรมต่าง ๆ ที่สังคมพึงประสงค์ให้แก่ผู้ฟัง เช่น ให้ซื่อสัตย์ ให้เชื่อผู้ใหญ่ ให้พูดจาไพเราะอ่อนหวาน ให้ขยันขันแข็ง เป็นต้น
5. นิทานช่วยสะท้อนให้เห็นสภาพของสังคมในอดีตในหลาย ๆ ด้าน เช่น ลักษณะของสังคมวิถีชีวิตของประชาชนในสังคมตลอดจนประเพณี ค่านิยมและความเชื่อ เป็นต้น

สรุปได้ว่า นิทานมีประโยชน์ดังนี้ นิทานสามารถช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และสร้างเสริมพัฒนาการของเด็กได้ทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และสติปัญญา นอกจากนี้นิทานช่วยพัฒนาทักษะในด้านการใช้ภาษา การฟัง พูด คิดถามและการสังเกตช่วยส่งเสริมพัฒนาการ และความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง

6. การจัดประสบการณ์การเล่นิทาน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541, น. 43-46) ได้ให้ความหมายของการจัดประสบการณ์การเล่นิทานไว้ดังนี้ เป็นกิจกรรมวงกลมหรือกิจกรรมในกลุ่มย่อย กลุ่มใหญ่ซึ่งมีโอกาสดูให้เด็กได้มีโอกาสฟัง พูด คิด สังเกต และปฏิบัติเพื่อให้เกิดความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องเรียน โดยจัดในรูปแบบต่าง ๆ เช่น สนทนา อภิปราย ซักถาม สาธิต ทดลอง เล่นิทาน เล่นบทบาทสมมติ ร้องเพลง เล่นเกมท่องคำคล้องจอง ศึกษานอกสถานที่ ฯลฯ

วัตถุประสงค์

1. มีมารยาทในการฟัง พูด
2. รู้จักใช้ความสังเกตและร่วมแสดงความคิดอย่างมีเหตุผล
3. ฝึกความรับผิดชอบและปฏิบัติตามข้อตกลง
4. ฝึกการกล้าแสดงออก
5. ฝึกทักษะกระบวนการคิดพื้นฐานการมีสมาธิในการทำงานยืดระยะเวลาความสนใจ
6. ส่งเสริมให้มีคุณธรรม จริยธรรมและลักษณะนิสัย
7. มีความอยากรู้อยากเห็นสิ่งแวดล้อมรอบตัว
8. มีส่วนร่วมในการปฏิบัติทดลอง

ดังนั้น วัตถุประสงค์ของกิจกรรมในวงกลมนี้เน้นให้เด็กฝึกทักษะกระบวนการเรียนรู้มากกว่าเนื้อหา เมื่อเกิดการเรียนรู้ตามกระบวนการจะทำให้เด็กเกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหานั้น ๆ ได้ด้วยตนเอง

เนื้อหา/ขอบข่าย

นำเนื้อหาและรายการประสบการณ์จากแนวการจัดประสบการณ์มาบูรณาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยยึดลำดับขั้นตอนการเรียนการสอนขั้นตอนการเรียนรู้และเนื้อหาประสบการณ์ที่อยู่ใกล้ตัวเด็กไปยังสิ่งที่อยู่ไกลตัว คำนึงถึงคุณธรรม จริยธรรม เทศกาลสำคัญ ฤดูกาล ฯลฯ ซึ่งเป็นแกนในการจัดหน่วยการสอน

การจัดที่นั่ง

การจัดที่นั่งให้เด็กในช่วงกิจกรรมในวงกลมส่วนมากจะให้เด็กนั่งเป็นรูปตัวยูหรือครึ่งวงกลม การจัดที่นั่งลักษณะนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เด็กมีความรู้สึกอบอุ่นเนื่องจากการนั่งใกล้ชิดครู
2. เด็กจะไม่บังคับครูและเด็กหันหน้ากันทุกคนช่วยให้เกิดความสนใจและปฏิบัติกิจกรรม
3. เด็กมองเห็นสื่อและตัวครูได้ทั่วถึง ดังนั้นถ้าให้เด็กนั่งกับพื้นครูก็ควรนั่งกับพื้น หากให้เด็กนั่งบนเก้าอี้ครูก็นั่งบนเก้าอี้ด้วยทั้ง 2 วิธีมีข้อดีข้อเสียต่างกัน คือ
 - 3.1 การนั่งกับพื้น เด็กจะมีสมาธิสั้น บางครั้งอาจนอนกึ่งหลับกึ่งตื่นไม่ค่อยอยู่นิ่งในการทำกิจกรรม

3.2 การนั่งบนเก้าอี้ เด็กจะมีระเบียบและสะดวกในการควบคุมแต่การเคลื่อนย้ายในการทำกิจกรรมไม่ค่อยสะดวก ดังนั้น จึงควรปรับตามความเหมาะสมกิจกรรม

การจัดกิจกรรมในวงกลมนั้นควรใช้เวลาประมาณ 15-20 นาที ถ้านานเกินไปหรือกิจกรรมไม่น่าสนใจ เด็กเบื่อทำให้ไม่อยู่นิ่ง ดังนั้นในบางครั้งครูควรจัดกิจกรรมในลักษณะต่าง ๆ เช่น เล่านิทาน ร้องเพลง ท่องคำคล้องจอง สนทนา ซักถาม สาธิต ปฏิบัติการทดลองตามความเหมาะสม และเป็นประโยชน์กับเด็กให้มากที่สุด

ในการดำเนินกิจกรรมจะมีวิธีดำเนินกิจกรรม 3 ขั้นตอน คือ

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน เป็นการเตรียมเด็กให้พร้อมและกระตุ้นให้เด็กสนใจที่จะร่วมกิจกรรมที่ใช้อาจเป็นการร้องเพลงคำคล้องจอง ปริศนาคำทาย ท่าใบ้ ฯลฯ ซึ่งจะใช้เวลาสั้น ๆ
2. ชี้นสอน เป็นการจัดกิจกรรมที่ต้องการให้เด็กได้รับความรู้สึกและประสบการณ์ด้วยกิจกรรมหลายรูปแบบ

2.1 การสนทนา ซักถามอภิปราย เป็นการพูดคุย ซักถามระหว่างครูกับเด็กหรือเด็กกับเด็ก ซึ่งที่ใช้อาจเป็นของจริง ของจำลองรูปภาพสถานการณ์จำลอง ฯลฯ

2.2 การเล่านิทาน ครูจะเล่านิทานเกี่ยวกับเรื่องราวที่ครูต้องการให้เด็กเข้าใจหรือให้ปฏิบัติตามส่วนมากจะเป็นการปลูกฝังหรือการสอนในเรื่องที่เป็นนามธรรมวิธีการนี้จะช่วยให้เด็กเข้าใจดีขึ้นเพราะเด็กในวัยนี้ชอบฟังนิทานและชอบเลียนแบบตัวละครในนิทานในการเล่านิทานครูอาจใช้รูปภาพหุ่นหรือส่วนต่าง ๆ ของร่างกายประกอบ

2.3 การสาธิตปฏิบัติทดลอง เป็นการสอนที่ทำให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เพราะได้ทดลองปฏิบัติด้วยตนเอง ได้สังเกต แก้ไขปัญหาและส่งเสริมให้เด็กมีความอยากรู้อยากเห็น และค้นพบความรู้ด้วยตนเอง

ในขณะที่เด็กทำกิจกรรมหรือหลังทำกิจกรรมเสร็จแล้วครูควรใช้คำถามปลายเปิดในลักษณะต่าง ๆ ที่ชวนให้เด็กคิดไม่ควรใช้คำถามที่มีคำตอบ “ใช่” “ไม่ใช่” หรือคำตอบทำให้เด็กเลื่อง ครูควรใจเย็นให้เวลาเด็กคิดคำตอบ ฯลฯ

3. สรุปบทเรียนเป็นการสรุปสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนไปทั้งหมดให้เด็กได้เข้าใจยิ่งขึ้น ซึ่งครูอาจใช้คำถาม เพลง คล้องจอง เกม การเล่นเกมทบทวน ฯลฯ ในการสรุปเรื่องราวประเมินผลโดยการสังเกตดังนี้

1. การตอบคำถาม สนทนา ซักถาม แสดงข้อคิดเห็น
2. การปฏิบัติตามข้อตกลง
3. ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
4. การกล้าแสดงออก

สรุปได้ว่า การจัดประสบการณ์ที่มุ่งเน้นการเล่านิทาน ทำให้เด็กเป็นผู้มีคุณลักษณะที่พึง

ประสงค์สอดคล้องกับหลักการ และความมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย การจัดกิจกรรมให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ การใช้นิทานเป็นสื่อ จึงเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับพัฒนาการและวัยของเด็ก นิทานสามารถจูงใจให้เด็กคล้อยตาม กระตุ้นให้คิด นิทานจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญสำหรับครูปฐมวัย ที่ทำให้การจัดประสบการณ์มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ความกล้าแสดงออก

1. ความหมายของพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม

Salter (1949 อ้างใน (Berry C.A., 1980 : 7) เป็นบุคคลแรกที่ได้ให้คำจำกัดความพฤติกรรมแสดงออกอย่างเหมาะสมซึ่งอธิบายว่าเป็นลักษณะของบุคลิกภาพ ที่มีและไม่มีในบางบุคคลคล้ายกับพฤติกรรมชอบเข้าหาสังคมหรือพฤติกรรมตระหนี่ถี่เหนียวโดยพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมเป็นความสามารถในการแสดงออกทางอารมณ์ทั้งด้านบวกและด้านลบ

Lazarus (1975: 53) กล่าวว่า พฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมเกี่ยวข้องกับ การแสดงความคิดเห็น การปฏิเสธคำขอร้องที่ไม่มีเหตุอันควรจากบุคคลอื่น สามารถแสดงความต้องการหรือขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นได้

หลุยส์ จาปาเทศ (2533: 129) ให้ความหมายของ พฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมว่า เป็นการแสดงออกซึ่งความคิดความรู้สึกและความเชื่อออกมาอย่างตรง ๆ ตามที่เป็นจริงได้อย่างเหมาะสม โดยไม่รุกรานสิทธิของผู้อื่น การพูดโดยปราศจากการควบคุมผู้อื่น ไม่ทำให้ผู้อื่นขายหน้าหรือด้อยค่า พฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่เหมาะสมนี้เป็นการยอมรับผู้อื่น แต่ไม่คล้อยตามหรือยอมอยู่ภายใต้อำนาจของผู้อื่น หรือบุคคลที่มีสิทธิพิเศษเหนือกว่าผู้อื่นด้วยความเชื่อมั่น แต่อยู่ในวิถีของการยอมรับในการปฏิบัติต่อกันอย่างวิธีทำตรงไปตรงมา ไม่มีเล่ห์เหลี่ยม

อารีวรรณ จันทรเอียง (2551: 10) ได้นิยาม พฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม ไว้ว่าเป็นพฤติกรรมที่บุคคลสามารถพูดหรือกระทำตามความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตนเองเพื่อความมั่นใจ ปราศจากความวิตกกังวลต่อบุคคลหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ถูกกาลเทศะ ตามสิทธิที่ตนมี โดยไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่นและรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองได้

สรุปได้ว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมนั้นสามารถแสดงออกทางความคิดเห็นความสนใจความต้องการความเชื่อความรู้สึกและอารมณ์ของตนเองทั้งด้านที่รู้สึกพึงพอใจและไม่พึงพอใจ ได้อย่างเหมาะสม ตรงไปตรงมาตามสิทธิและเสรีภาพของตนเองโดยไม่ละเมิดผู้อื่น ถูกต้องตามกาลเทศะและปราศจากความวิตกกังวลใด ๆ ทั้งสิ้น

2. จุดประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก

วิมลวิภา ถ้าสกุล (2550) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ 4 ข้อ

1. เพิ่มความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมกล้าแสดงออก
2. ส่งเสริมความสามารถในการสื่อสาร

3. เพิ่มความเชื่อมั่นและเห็นคุณค่าของตน
4. ส่งเสริมให้บุคคลมีเจตคติ ความรู้สึก และการกระทำกับบุคคลอื่นในทางบวก

3. วิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก

พฤติกรรมกล้าแสดงออกนั้นเป็นพฤติกรรมที่สามารถฝึกให้เกิดขึ้นในแต่ละบุคคลได้ โดยเลือกใช้วิธีการในการฝึกได้อย่างหลากหลาย ดังที่มีผู้เสนอไว้ดังนี้ Alberti & Emmons (1986, อ้างใน กัญญารัตน์ วงศ์เชษฐ์, 2543) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการ ฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกไว้ว่า ผู้เข้ารับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกจะต้องได้รับการฝึกเป็นพิเศษในเรื่องต่อไปนี้

1. การประสานสายตา (Eye Contact) คือ การมองของบุคคลที่พูดอย่างตรงไปตรงมาและมอง ประสานตาอย่างสม่ำเสมอ
2. การวางตัว (Body Posture) เป็นลักษณะการเผชิญหน้า การยืน หรือนั่งที่เป็นไปอย่างเหมาะสม ซึ่งจะทำให้เรื่องราวที่พูดมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น
3. การแสดงท่าทาง (Gesture) ที่เหมาะสม จะทำให้เรื่องราวที่พูดมีความหนักแน่นยิ่งขึ้น
4. การแสดงออกทางใบหน้า (Facial Expression) ได้สอดคล้องกับเรื่องที่จะพูดหรือเรื่องที่กำลังพูด ซึ่งเป็นการแสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
5. น้ำเสียง การเปลี่ยนถ้อยคำและระดับเสียง (Voice Tone Inflection and Volume) การพูด เสียงเรียบ กระชับเบา ๆ จะเป็นการยากในการชักจูงให้ผู้อื่นเชื่อถือได้โดยไม่ต้องบังคับ
6. จังหวะในการพูด (Timing) การเลือกจังหวะที่เหมาะสมในการพูดเป็นสิ่งที่จะต้องจำเป็นอย่างยิ่ง ทำให้ ประสบความสำเร็จได้ในส่วนหนึ่ง
7. เนื้อหาที่จะพูด (Content) บุคคลมักมีความลังเลใจเนื่องจากไม่รู้ว่าจะพูดอะไรจึงต้องการฝึก การพูดในบางสิ่งบางอย่าง เพื่อที่จะให้ผู้อื่นได้รู้ถึงความรู้สึกที่แท้จริงของผู้พูดในขณะนั้นได้
8. การฟัง (Listening) การแสดงให้ผู้พูดทราบถึงความสนใจฟัง การสะท้อนความคิดเห็น การแสดงสีหน้า ท่าทางที่เหมาะสมในขณะนั้น

สมพร สิทธิคุณ (2541) เสนอแนะวิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกสอดคล้องกัน คือ การฝึก พฤติกรรมกล้าแสดงออกควรฝึกให้ผู้มีปัญหาแสดงออกทางสีหน้า และวาจาให้คนอื่นรู้ว่ากำลังมีความทุกข์ ความสุข หรือความไม่พอใจต่อบุคคลหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใด โดยให้สอดคล้องกับสถานการณ์ รู้จักแสดงความคิดเห็นโต้แย้ง เมื่อไม่เห็นด้วยกับความคิดของผู้อื่น รวมทั้งแสดงความรู้สึก “เห็นด้วย” กับการที่บุคคลอื่น แสดงความชื่นชมตนเอง และใช้สรรพนามแทนตนเองว่า ฉัน ข้าพเจ้า เพื่อเป็นการย้ำความมั่นใจ ฉะนั้นการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก ควรฝึกในด้านการแสดงความรู้สึกทางด้าน ภาษาพูด และ การแสดงออกทางสีหน้า กิริยาท่าทาง อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลและสถานการณ์

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

รัศมี เชื้อเจ็ดตน (2549) ได้ทำการวิจัยเชิงทดลองโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย จำนวนทั้งหมด 46 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 23 คน และกลุ่มควบคุม 23 คน โดยใช้กิจกรรมทั้งหมดแต่กิจกรรม 8 กิจกรรม ผลการทดลองพบว่าเด็กที่เข้าร่วมกิจกรรมจะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่ดีขึ้น

นริพร ชูยฮากัย (2552) ได้ทำวิจัยเรื่องการเสริมสร้างพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านเชิงดอย (ดอยสะเก็ดศึกษา) จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้กระบวนการกลุ่มจำนวน 30 คน ในรายวิชาการงานอาชีพและเทคโนโลยีผลการวิจัยพบว่า บุคลิกภาพของนักเรียนเปลี่ยนแปลงจากพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพกล้าแสดงออกมากขึ้น

จลณี เหล่าเสถียรกิจ (2549 : 54-55) ได้ทำการศึกษาผลการพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัยโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้พฤติกรรมสังคมด้านความเอื้อเฟื้อโดยมีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์ : เด็กปฐมวัยโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้พฤติกรรมสังคมด้านความเอื้อเฟื้อที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 และศึกษาประสิทธิผลของแผนการจัดประสบการณ์กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าคือนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนบ้านหอยเสด็จพัฒนา จำนวน 11 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แผนการจัดประสบการณ์โดยใช้นิทาน จำนวน 10 แผน แบบทดสอบผลการเรียนรู้พฤติกรรมสังคมด้านความเอื้อเฟื้อแบบปรนัย ชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ ผลการศึกษาพบว่าแผนการจัดประสบการณ์เด็กปฐมวัยโดยใช้นิทานเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้พฤติกรรมสังคมด้านความเอื้อเฟื้อนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 83.91/88.18 และมีค่าประสิทธิผลเท่ากับ 0.7778 ซึ่งแสดงว่านักเรียนมีความก้าวหน้าในการเรียนรู้ร้อยละ 77.78

นงลักษณ์ กันปัญญา (2549 : 79-83) ได้ทำการศึกษาผลการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาในการสื่อสารของเด็กปฐมวัยโดยใช้หนังสือภาพประกอบการเล่าเรื่องหน่วยเกี่ยวสวนสะอ้อนโดยใช้กระบวนการปฏิบัติการของ Kemmis และ Mc Taggart ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นวางแผน ขั้นการสังเกต และขั้นสะท้อนผลงานการปฏิบัติตามวงจรปฏิบัติการ 2 วงจร กลุ่มเป้าหมายในการศึกษาค้นคว้า คือ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 จำนวน 18 คน เครื่องมือที่ใช้ได้แก่แผนการจัดประสบการณ์ จำนวน 10 แผน แบบสังเกตพฤติกรรมการจัดประสบการณ์สำหรับครู แบบวัดทักษะการใช้ทักษะระหว่างเรียนของนักเรียน แบบสัมภาษณ์นักเรียน แบบบันทึกผลการใช้แผนการจัดประสบการณ์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิคการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้าและเสนอผลการศึกษาค้นคว้าโดยการพรรณนาผลการศึกษาพบว่า

1. การดำเนินการพัฒนาในวงจรปฏิบัติการที่ 1-4 พบว่านักเรียนสามารถรวมกันจัดประสบการณ์เรื่องเกี่ยวสวนสะอ้อนโดยครูเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือ นักเรียนร่วมกิจกรรมด้วยความ

กระตือรือร้นสนุกสนานกับกิจกรรมที่ทำ แต่มีนักเรียนบางคนไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ไม่ตอบคำถามครู และนักเรียนส่วนใหญ่ไม่กล้าทำกิจกรรมรายบุคคล คือ ไม่กล้าออกมาหน้าชั้น จากการวัดพฤติกรรมการใช้ภาษาระหว่างเรียนของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.03 อยู่ในระดับกลาง และวัดพฤติกรรมการจัดประสบการณ์สำหรับครูมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.98 อยู่ในระดับปานกลาง ในการจัดประสบการณ์ครั้งต่อไปควรมีการปรับปรุงแก้ไขในวงจรปฏิบัติการที่ 2

2. ขึ้นการสะท้อนการดำเนินการพัฒนาในวงจรปฏิบัติการที่ 2 ตามแผนการจัดประสบการณ์ที่ 5-10ครูนำปัญหาที่เกิดขึ้นในวงจรปฏิบัติการที่ผ่านมาแก้ไขปรับปรุง เช่น มีนักเรียนบางคนไม่กล้าแสดงออกและนักเรียนส่วนใหญ่ไม่กล้าทำกิจกรรมรายบุคคล คือ ไม่กล้าออกมาหน้าชั้นเรียนโดยให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่มก่อน ต่อจากนั้นให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการแสดงออก พูดคุยกับครูและเพื่อน ๆ ก่อน ถ้านักเรียนตอบถูกหรือกล้าสนทนาครูให้คำชมเชย ปรบมือ จากการวัดพฤติกรรมการใช้ภาษาสำหรับครูพบว่า ครูจัดประสบการณ์เป็นธรรมชาติ ครูมีการยืดหยุ่นในการจัดประสบการณ์ตามความเป็นจริง ทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้ดีขึ้นในการจัดประสบการณ์ตามแผนการจัดประสบการณ์ที่ 5-10 แบบวัดทักษะการใช้ภาษาของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 3.00 อยู่ในระดับดีและวัดพฤติกรรมการจัดประสบการณ์สำหรับครูมีคะแนนเฉลี่ย 4.18 อยู่ในระดับมาก

งานวิจัยต่างประเทศ

อมอริจจิ (Amoriggi. 1988 : 1366-A) ได้ศึกษาความสามารถในการเล่านิทานของเด็กปฐมวัย โดยผู้วิจัยเล่านิทานให้เด็กปฐมวัยฟังแล้วให้เด็กย้อนกลับและเล่าเรื่องต่อจากผู้วิจัยเป็นเวลา 2 สัปดาห์ เด็กสามารถเล่านิทานได้ถูกต้อง การเรียงลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ พัฒนามากขึ้นในขณะที่ทำการทดลอง เด็กสามารถนำเอานิทานที่ฟังไปประยุกต์และเล่าเรื่องต่อไปหลังทดลองผ่านไป 3 สัปดาห์

ซิมป์สัน (Simpson. 1989 : 3262-A) ได้ศึกษาลักษณะภาษาพูดของเด็กปฐมวัย 4 ปีที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่านิทานแบบเล่าซ้ำ ๆ ผลการวิจัยพบว่า การเล่าเรื่องซ้ำ ๆ ช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการสื่อสารมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ช่วยให้เด็กพัฒนาความสามารถในการถ่ายทอดภาษาให้ชัดเจนละเอียดลออครอบคลุมความหมายที่ต้องการสื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้และเข้าใจ ซึ่งความสามารถนี้วัดได้เป็นจำนวนคำต่อประโยค (Length of a T-Unit) ไม่ได้วัดปริมาณคำ

ฮาร์วี (Harvey. 2002 : 1252-A) ได้ทำการศึกษาเชิงผลกระทบของการใช้หนังสือนิทานที่บันทึกเสียงไว้ที่มีต่อการรู้และแสดงออกเสียงคำศัพท์ของเด็กก่อนวัยเรียน จำนวน 80 คน จากโรงเรียนสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนในซานเมืองโรงเรียนก่อนวัยเรียนในเขตเมืองชั้นในและจากโรงเรียนขนาดเล็ก แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มเปรียบเทียบ โดยเด็กได้รับหนังสือบันทึกเสียงหรืออุปกรณ์ทางศิลปะเป็นเวลาานานกว่า 10 สัปดาห์เด็กทุกคนที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการศึกษาครั้งนี้ได้รับการทดสอบคำศัพท์ที่มีภาพประกอบ (แบบ ก. และแบบ ข.) และแบบทดสอบคำศัพท์การแสดงออกเพื่อวัดการพัฒนาคำศัพท์ที่รับรู้และที่แสดงออกนำรูปแบบก่อนและหลังการทดลองไปใช้เพื่อตรวจสอบผลที่มีต่อความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เมื่อเด็กฟังอ่านหนังสือบันทึกเสียงโดยอิสระ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

เด็กที่อยู่ในกลุ่มทดลองมีความรู้เกี่ยวกับศัพท์เพิ่มขึ้นและที่แสดงออกอย่างมีนัยสำคัญ เด็กที่ทำคะแนนได้ต่ำที่สุดในระหว่างการทดสอบก่อนเรียนครั้งแรกมีประสบการณ์ที่ได้ประโยชน์มากที่สุดหลังการทดลอง ถึงแม้ว่าความถี่ที่กลุ่มทดลองได้ฟังนิทานบันทึกเสียง จะมีความสัมพันธ์กับจำนวนคำศัพท์ที่รับรู้เพิ่มขึ้นแต่ไม่มีความสัมพันธ์ดังกล่าวเกี่ยวกับการพัฒนาคำศัพท์ที่แสดงออกและผู้ปกครองของเด็กในกลุ่มทดลองรายงานเด็กของตนว่ามีความสุขในการฟังบันทึกเสียงอย่างมาก

จากการศึกษาตำราและเอกสารต่าง ๆ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ทราบหลักการและแนวทางในการสร้างเครื่องมือและรูปแบบการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน เพื่อพัฒนาทักษะการกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัยที่จะนำไปใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ รวมถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ที่ถูกต้องตามขั้นตอนที่ผ่านการประเมินจากอาจารย์ผู้ควบคุมการศึกษาค้นคว้าและผู้เชี่ยวชาญเพื่อให้ได้เครื่องมือที่ถูกต้องสมบูรณ์และมีคุณภาพก่อนที่จะนำไปทดลองใช้ซึ่งจะทำให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เกิดประสิทธิผลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดและยังสามารถนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์กับกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไปได้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมความกล้าแสดงออกในเด็กชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา ผ่านกิจกรรมการเล่นิทาน โดยคณะผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 3/2 ประจำปีการศึกษา 2564 โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จำนวน 35 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 3/2 ประจำปีการศึกษา 2564 โรงเรียนแจ้ห่มวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จำนวน 15 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเล่นิทาน
2. หนังสือนิทานที่มีเนื้อหารูปภาพประกอบคำบรรยาย จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่
 1. ช้างน้อยคอยได้
 2. กระต่ายน้อยรู้จักปรับตัว
 3. หนูนิดเด็กดีไม่ต้อรัน
 4. เพื่อนรักในป่าใหญ่

3. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

การสร้างเครื่องมือวิจัย

1. การสร้างแผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมเล่นิทาน คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นปฐมวัย พ.ศ. 2560
 - 1.2 วิเคราะห์มาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตัวบ่งชี้
 - 1.3 กำหนดหัวเรื่อง หน่วยการเรียนรู้ย่อย เวลาเรียน
 - 1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นให้ครูที่เลี้ยงพิจารณาเพื่อตรวจสอบ

ความเหมาะสมและให้ข้อเสนอแนะ

- 1.5 ปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของครูที่เลี้ยง และได้แผนการจัดการเรียนรู้ที่สมบูรณ์

2. ขั้นตอนในการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออก

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม
2. สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออก ซึ่งเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

ในระหว่างที่ได้ทำกิจกรรมการเล่นิทาน

3. นำแบบบันทึกพฤติกรรมความกล้าแสดงออกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเหมาะสมของข้อมูลที่ใช้สังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออก

4. นำแบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

5. การให้คะแนนพฤติกรรมความกล้าแสดงออก มีลักษณะแบบตารางซึ่งมีการประเมินให้คะแนน 4 ระดับ คือ

ระดับคะแนน 1 คือ ควรปรับปรุง

ระดับคะแนน 2 คือ พอใช้

ระดับคะแนน 3 คือ ดี

ระดับคะแนน 4 คือ ดีมาก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัยได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 ใช้เวลาทำการทดลอง 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ครั้งละ 1 เรื่อง เฉพาะวันศุกร์ รวมเวลาทดลองทั้งสิ้น 4 ครั้ง โดยมีลำดับตามขั้นตอนดังนี้

1. วันจันทร์ – วันพฤหัสบดี ครูจัดกิจกรรมการเล่นิทานหน้าชั้นเรียน โดยครูสาธิตการเล่นิทานเป็นแบบอย่างให้เด็กดู
2. วันศุกร์ครูจัดกิจกรรมโดยให้เด็กออกมาเล่นิทานหน้าชั้นเรียนให้เพื่อน ๆ ฟัง
3. ครูสังเกตพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของเด็กในการเล่นิทานพร้อมบันทึกผลลงในแบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออก
4. เมื่อทดลองจนครบ 4 สัปดาห์แล้ว ตรวจสอบคะแนนจากแบบสังเกต นำข้อมูลที่ได้จากการดำเนินการทดลองข้างต้นไปวิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติเพื่อสรุปผลการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย รวมทดลองทั้งสิ้น 4 ครั้ง

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. หาค่าร้อยละ (Percentage) จากสูตรต่อไปนี้

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นค่าร้อยละ

n แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

2. หาค่าเฉลี่ยของคะแนน (Mean)

$$\bar{x} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{x} แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนคนทั้งหมด

3. หาค่าความเที่ยงตรงของแบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการความกล้าแสดงออกในเด็กชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแจ้งวิทยา ผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน โดยคณะผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัย รายละเอียดดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางแสดงคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออก 4 สัปดาห์

คนที่	คะแนนเต็ม 40 : ต่อสัปดาห์			
	สัปดาห์ที่ 1	สัปดาห์ที่ 2	สัปดาห์ที่ 3	สัปดาห์ที่ 4
1	16	20	27	36
2	19	16	28	40
3	16	21	25	34
4	10	15	30	35
5	17	21	26	40
6	16	22	27	38
7	15	25	30	33
8	13	22	25	36
9	14	19	32	36
10	20	19	33	37
11	17	20	27	36
12	16	22	27	38
13	15	25	30	33
14	13	24	31	37
15	10	15	30	35

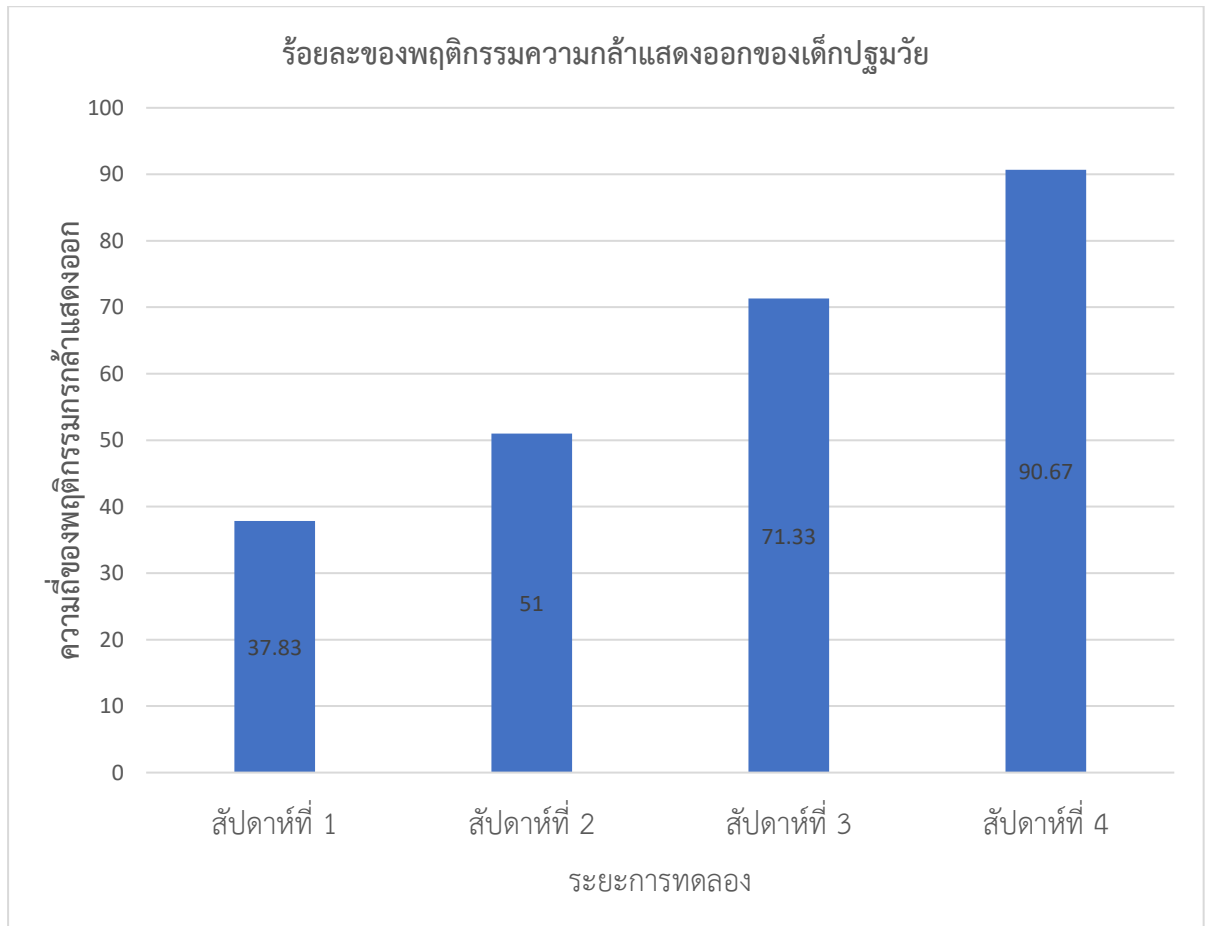
คนที่	คะแนนเต็ม 40 : ต่อสัปดาห์			
	สัปดาห์ที่ 1	สัปดาห์ที่ 2	สัปดาห์ที่ 3	สัปดาห์ที่ 4
ผลคะแนนรวมทั้งหมด ในแต่ละสัปดาห์ (ΣX)	227	306	428	544
คิดเป็นร้อยละ	37.83	51	71.33	90.67
คะแนนค่าเฉลี่ย (\bar{X})	22.7	30.6	42.8	54.4

จากตารางที่ 1 พบว่าประชากรกลุ่มเป้าหมายมีพฤติกรรมความกล้าแสดงออกในแต่ละสัปดาห์ ดังนี้

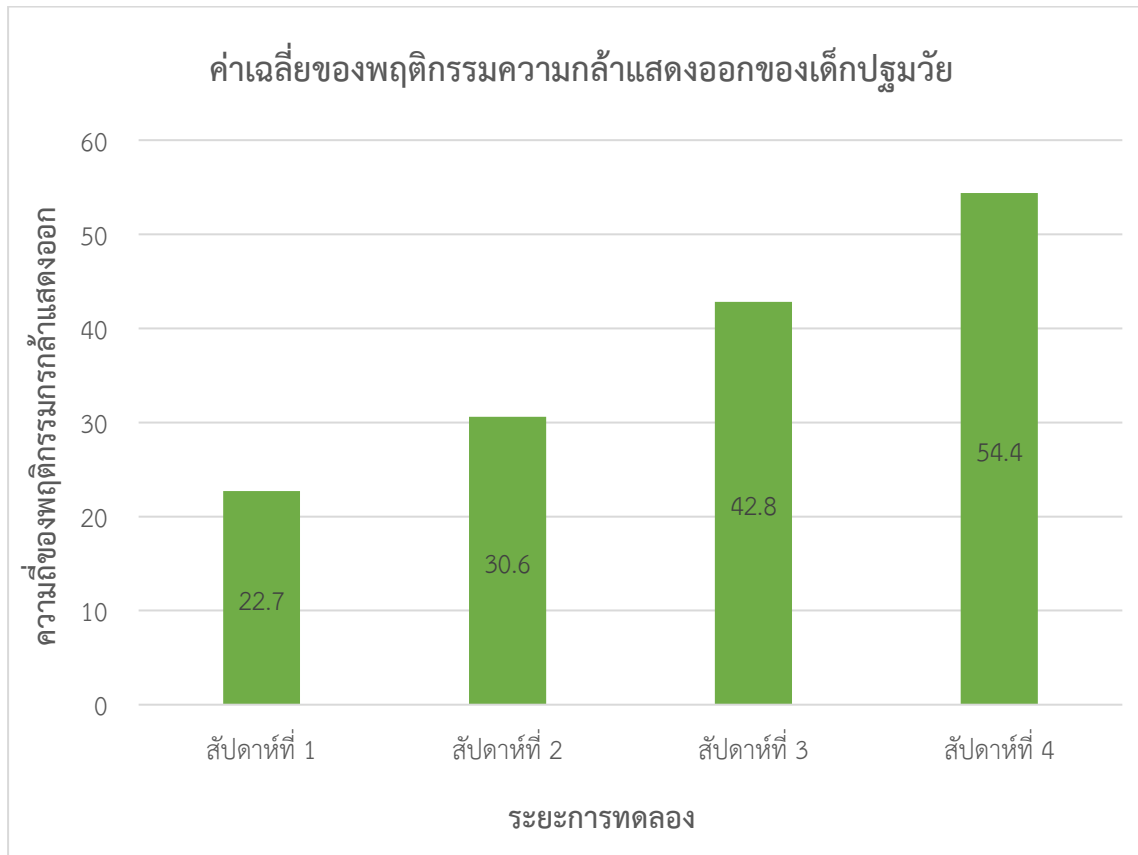
สัปดาห์ที่ 1 คิดเป็นร้อยละ 37.83 และค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.7
 สัปดาห์ที่ 2 คิดเป็นร้อยละ 51 และค่าเฉลี่ยเท่ากับ 30.6
 สัปดาห์ที่ 3 คิดเป็นร้อยละ 71.33 และค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.8
 สัปดาห์ที่ 4 คิดเป็นร้อยละ 90.67 และค่าเฉลี่ยเท่ากับ 54.4

สรุปผลได้ว่า การสังเกตการจัดการเรียนการสอนโดยให้เด็กมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน มีเสริมแรงด้วยการที่ครูและเพื่อน ๆ คอยให้กำลังใจ มีคำชมเชยในการทำกิจกรรมทำให้เด็กมีความกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น

แผนภูมิ 1 ร้อยละของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย
ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนแจ้งวิทยา ผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน

แผนภูมิ 2 ค่าเฉลี่ยของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย
ชั้นอนุบาลปีที่ 3 โรงเรียนแจ้งวิทยา ผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเพื่อศึกษาพฤติกรรมการความกล้าแสดงออกในเด็ก
ชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแจ้งวิทยา ผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 3/2 ประจำปีการศึกษา 2565
โรงเรียนแจ้งวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จำนวน 35 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นอนุบาล 3/2 ประจำปีการศึกษา 2565
โรงเรียนแจ้งวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา จำนวน 15 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย

1. แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่านิทาน
2. หนังสือนิทานที่มีเนื้อหารูปภาพประกอบคำบรรยาย จำนวน 4 เรื่อง ได้แก่
 1. ช่างน้อยคอยได้
 2. กระต่ายน้อยรู้จักปรับตัว
 3. หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรัน
 4. เพื่อนรักในป่าใหญ่

3. เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสังเกตพฤติกรรมการความกล้าแสดงออก
ของเด็กปฐมวัย

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปและนำเสนอ ดังนี้

การเรียนด้วยกิจกรรมการเล่านิทานในสัปดาห์ที่ 1 นักเรียนทำคะแนนสูงสุดได้คะแนน
20 คะแนน ต่ำสุด 10 คะแนน คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) 22.7 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 37.83
และการเรียนด้วยกิจกรรมการเล่านิทานในสัปดาห์ที่ 4 นักเรียนทำคะแนนสูงสุดได้ 40 คะแนน
คะแนนต่ำสุด 33 คะแนน คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) 54.4 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 90.67
แสดงให้เห็นว่า การส่งเสริมพฤติกรรมการความกล้าแสดงออกโดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานนักเรียน
มีความกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้นในทุก ๆ สัปดาห์

อภิปรายผล

จากวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมความกล้าแสดงออกในเด็กชั้นอนุบาล 3 โรงเรียนแจ้งวิทยา ผ่านการทำกิจกรรมการเล่นิทาน ผลการวิจัยพบว่า หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการเล่นิทานนักเรียนมีพฤติกรรมความกล้าแสดงออกมากกว่าเดิมทุกคน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ กิจกรรมการเล่นิทานทำให้มีความสุขเพลิดเพลิน ทำให้กล้าพูด กล้าทำมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของ รัศมี เชื้อเจ็ดตน (2549) ที่ได้ทำการวิจัยเชิงทดลองโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย จำนวนทั้งหมด 46 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 23 คน และกลุ่มควบคุม 23 คน โดยใช้กิจกรรมทั้งหมดแต่กิจกรรม 8 กิจกรรม ผลการทดลองพบว่าเด็กที่เข้าร่วมกิจกรรมมีพฤติกรรมความกล้าแสดงออกที่ดีขึ้น

ผลจากการวิจัยในครั้งนี้ ทำให้ทราบถึงปัจจัยพื้นฐานที่ส่งผลให้เด็กปฐมวัยไม่กล้าแสดงออก ได้แก่ ความกลัว ความไม่เชื่อมั่นในตนเอง การขาดประสบการณ์ในการออกมานำเสนอหรือทำกิจกรรมหน้าชั้นเรียน ส่งผลให้เด็กเกิดการลังเลไม่มีความเป็นผู้นำ ไม่กล้าแสดงออกกลัวเพื่อน ๆ และคุณครูไม่พอใจในสิ่งที่ตนทำ จากการทำวิจัยทำให้ทราบว่า การเสริมแรงจากคุณครูและเพื่อน ๆ เช่น การร่วมกิจกรรมในขณะที่เด็กกำลังเล่นิทาน การให้กำลังใจ การใช้คำชมเชย การให้รางวัล การปรบมือ การเสริมแรงเช่นนี้ทำให้เด็กปฐมวัยมีความมั่นใจในตนเองกล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น มีความเป็นผู้นำ กล้าพูด กล้าทำ และมีพฤติกรรมการเล่นิทานด้านต่าง ๆ ในทางที่ดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การศึกษาค้นคว้าในแต่ละเรื่องเด็กอาจจะสนใจนิทานเรื่องอื่นที่นอกเหนือจากที่ครูได้เลือกไว้ ครูต้องคอยชักชวนให้เด็กกลับเข้าสู่นิทานที่เลือกไว้และไม่เร่งเวลากับเด็ก บางครั้งต้องมีการยืดหยุ่นเวลาออกไป

1.2 ครูควรให้กำลังใจเด็ก เสริมแรงโดยการใช้คำชมเชย การปรบมือ เพื่อสร้างบรรยากาศที่อบอุ่นยอมรับในการแสดงออกของเด็ก เพื่อให้เด็กเกิดความกระตือรือร้น และมีความมั่นใจ กล้าแสดงออกเพิ่มมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีนิทานที่หลากหลายเพียงพอสำหรับเด็กเพื่อให้เด็กได้ทำการเล่นิทานให้เพื่อนฟัง หรือยืมไปเล่าให้ผู้ปกครองฟังเพื่อฝึกพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

2.2 ควรมีการจัดกิจกรรมในรูปแบบอื่น ๆ ที่ส่งเสริมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย เช่น การแสดงบทบาทสมมติ

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). **หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560.**

กรุงเทพ : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษาสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ

พิศาล ศรีเชียงสา. **ความหมายและความสำคัญของนิทาน.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก

<https://sites.google.com/site/>. (วันที่สืบค้นข้อมูล : 3 ตุลาคม 2564)

จรัสศรี กังดี. **ประโยชน์ของการเล่านิทาน.** [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก

<https://www.gotoknow.org/>. (วันที่สืบค้นข้อมูล : 3 ตุลาคม 2564)

จีระนะ ดวงภูเมฆ. (2561). **การจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบการแสดงบทบาทสมมติเพื่อ
ทรงเสริมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย.** วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตร์บัณฑิต,
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

สุวรรณ กิจจิตยา . (2558). **ผลการจัดประสบการณ์เล่านิทานที่มีผลต่อความสามารถทางภาษา
ด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการ
หลักสูตรและการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. นางสาวสุชฎตี ประยูรช่วย
2. นางสาวนาถตญา ประดับจันทร์
3. นางนัตยา สะอาดจันทร์

ภาคผนวก ข
ผลการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)

การหาคุณภาพเครื่องมือของแบบบันทึกพฤติกรรม
ความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

รายการ	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ			ดัชนีความสอดคล้อง ค่า IOC	ความหมาย
	1	2	3		
1. พุดได้คล่องแคล่ว	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2. เล่านิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3. เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน	+1	0	+1	0.66	ใช้ได้
4. บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5. มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6. น้ำเสียงเหมาะสมกับวัย	+1	+1	0	0.66	ใช้ได้
7. สบตากับผู้ฟัง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8. ไม่เคอะเขิน หรือลังเล	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9. กล้าทำ กล้าแสดงออก	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10. แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ภาคผนวก ค
แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่นิทานนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 3

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่นิทาน (นิทานเรื่องช้างน้อยคอยได้)

วันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ.2565 ชั้นอนุบาลปีที่ 3/2

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
<p>กิจกรรมเสริมประสบการณ์</p> <p>1. เพื่อให้เด็กสามารถสนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้</p> <p>2. เพื่อให้เด็กสนใจและร่วมทำกิจกรรมอย่างมีความสุข</p>	<p>1. การฟังเพลง นิทาน คำคล้องจอง</p> <p>2. การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของห้องเรียน</p> <p>3. การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>4. การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น</p> <p>5. การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น</p>	<p>1. กิจกรรมการฟังนิทาน เรื่อง ช้างน้อยคอยได้</p>	<p>ขั้นนำ</p> <p>1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง ดอกไม้บานพร้อมทำท่าทางประกอบ</p> <p>2. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับนิทาน</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>3. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่อง ช้างน้อยคอยได้ เช่น</p> <p>- เด็กควรนั่งอยู่กับที่ขณะฟังครูเล่านิทานและไม่พูดแทรกขณะที่ฟังนิทาน</p> <p>4. แนะนำหนังสือนิทานประกอบภาพ เรื่อง ช้างน้อยคอยได้ โดยให้เด็กดูภาพหน้าปกหนังสือนิทานและซักถามเกี่ยวกับรูปภาพ</p>	<p>1. หนังสือนิทานประกอบภาพ เรื่อง ช้างน้อยคอยได้</p> <p>2. เพลงดอกไม้บาน</p>	<p>1. สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรม</p> <p>2. สังเกตจากการสนทนาและตอบคำถาม</p>

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>6. การสังเกตทิศทางการอ่านตัวอักษร คำ และข้อความ</p> <p>7. การพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองหรือพูดเรื่องราวเกี่ยวกับ</p> <p>8. การเห็นแบบอย่างการอ่านที่ถูกต้อง</p> <p>9. การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และความต้องการ</p> <p>10. การสังเกตตัวอักษรที่ประกอบเป็นคำ ผ่าน</p>		<p>5. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง ช้างน้อยคอยได้</p> <p>ให้เด็กฟังที่ละหน้าพร้อมกับชี้ภาพประกอบ</p> <p>6. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่อง ช้างน้อยคอยได้ โดยใช้คำถามดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - เด็ก ๆ คิดว่า ช้างน้อยมีนิสัยอย่างไร ถ้าเด็ก ๆ อยู่ในเหตุการณ์นั้น เด็ก ๆ จะรอคอยได้หรือไม่ - เด็ก ๆ เคยมีพฤติกรรมที่เหมือนกับช้างน้อยหรือไม่ พฤติกรรมที่ว่ามันเป็นอย่างไร <p>ขั้นสรุป</p> <p>7. เด็กและครูร่วมกันสรุปประโยชน์/ข้อคิดของการฟังนิทานเรื่อง เพื่อนรักในป่าใหญ่ โดยใช้คำถามดังนี้</p>		

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>การอ่านหรือเขียนของผู้ใหญ่</p> <p>11. การตัดสินใจในกระบวนการแก้ปัญหา</p> <p>12. การตั้งคำถามในเรื่องที่สนใจ</p> <p>13. การฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำ</p>		<p>- เด็ก ๆ ฟังนิทานเรื่อง ช้างน้อยคอยได้ ได้ประโยชน์/ข้อคิดอะไรบ้าง</p> <p>8. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่อง ช้างน้อยคอยได้</p> <p>ไปเก็บที่มุมหนังสือให้เรียบร้อย</p>		

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่านิทาน (นิทานเรื่องช้างน้อยคอยได้)

วันที่ 2 กันยายน พ.ศ.2565 ชั้นอนุบาลปีที่ 3/2

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
<p>กิจกรรมเสริมประสบการณ์</p> <p>1. เพื่อให้เด็กสามารถสนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้</p> <p>2. เพื่อให้เด็กสนใจและร่วมทำกิจกรรมอย่างมีความสุข</p>	<p>ปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของห้องเรียน</p> <p>3. การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>4. การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น</p> <p>5. การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น</p> <p>6. การสังเกตทิศทางการอ่านตัวอักษรคำ และข้อความ</p>	<p>1. กิจกรรมการเล่านิทาน เรื่อง ช้างน้อยคอยได้</p>	<p>ขั้นนำ</p> <p>1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง ดอกไม้บาน พร้อมทำท่าทางประกอบ</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>2. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่อง ช้างน้อยคอยได้ เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - เด็กควรนั่งอยู่กับที่ขณะฟังเพื่อนเล่านิทาน และไม่พูดแทรกขณะที่ฟังนิทาน <p>3. ครูแนะนำกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง</p> <p>ช้างน้อยคอยได้ แล้วให้เด็กออกมาเล่านิทานหน้าชั้นเรียน</p>	<p>1. หนังสือนิทานประกอบภาพ เรื่อง ช้างน้อยคอยได้</p> <p>2. เพลงดอกไม้บาน</p>	<p>1. สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรม</p> <p>2. สังเกตจากการสนทนาและตอบคำถาม</p>

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>7. การพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองหรือพูดเรื่องราวเกี่ยวกับ</p> <p>8. การเห็นแบบอย่างการอ่านที่ถูกต้อง</p> <p>9. การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และความต้องการ</p> <p>10. การสังเกตตัวอักษรที่ประกอบเป็นคำ ผ่านการอ่านหรือเขียนของผู้ใหญ่</p> <p>11. การตัดสินใจในกระบวนการแก้ปัญหา</p>		<p>4. ครูให้เด็กออกมาเล่านิทานที่ได้ฟังจากคุณครูหน้าชั้นเรียน โดยออกมาเล่าทีละคนเรียงตามลำดับ โดยการหยิบฉลากหมายเลข</p> <p>ขั้นสรุป</p> <p>5. เด็กและครูร่วมกันสรุปประโยชน์/ข้อคิดของการฟังนิทานเรื่อง ช้างน้อยคอยได้ โดยใช้คำถามดังนี้</p> <p>- เด็ก ๆ ฟังนิทานเรื่อง ช้างน้อยคอยได้ ได้ประโยชน์/ข้อคิดอะไรบ้าง</p> <p>6. เด็กคนสุดท้ายที่เล่านิทานเสร็จนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่อง ช้างน้อยคอยได้ ไปเก็บที่มุมหนังสือให้เรียบร้อย</p>		

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	12. การตั้งคำถามใน เรื่องที่สนใจ 13. การฟังและปฏิบัติ ตามคำแนะนำ				

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่นิทาน (นิทานเรื่องกระต่ายน้อยรู้จักปรับตัว)

วันที่ 5 กันยายน พ.ศ.2565 ชั้นอนุบาลปีที่ 3/2

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
<p>กิจกรรมเสริมประสบการณ์</p> <p>1. เพื่อให้เด็กสามารถสนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้</p> <p>2. เพื่อให้เด็กสนใจและร่วมทำกิจกรรมอย่างมีความสุข</p>	<p>1. การฟังเพลง นิทาน คำคล้องจอง</p> <p>2. การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของห้องเรียน</p> <p>3. การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>4. การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น</p> <p>5. การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น</p>	<p>1. กิจกรรมการฟังนิทาน เรื่องกระต่ายน้อยรู้จักปรับตัว</p>	<p>ขั้นนำ</p> <p>1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง กำมือของเรา พร้อมทำท่าทางประกอบ</p> <p>2. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับนิทาน</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>3. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่อง กระต่ายน้อยรู้จักปรับตัว เช่น</p> <p style="padding-left: 20px;">- เด็กควรนั่งอยู่กับที่ขณะฟังครูเล่านิทานและไม่พูดแทรกขณะที่ฟังนิทาน</p> <p>4. แนะนำหนังสือนิทานประกอบภาพ เรื่องกระต่ายน้อยรู้จักปรับตัว โดยให้เด็กดูภาพ</p>	<p>1. หนังสือนิทานประกอบภาพ เรื่องกระต่ายน้อยรู้จักปรับตัว</p> <p>2. เพลงกำมือของเรา</p>	<p>1. สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรม</p> <p>2. สังเกตจากการสนทนาและตอบคำถาม</p>

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>6. การสังเกตทิศทางการอ่านตัวอักษร คำ และข้อความ</p> <p>7. การพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองหรือพูดเรื่องราวเกี่ยวกับ</p> <p>8. การเห็นแบบอย่างการอ่านที่ถูกต้อง</p> <p>9. การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และความต้องการ</p> <p>10. การสังเกตตัวอักษรที่ประกอบ</p>		<p>หน้าปกหนังสือนิทานและซักถามเกี่ยวกับรูปภาพ</p> <p>5. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง กระจต่ายน้อย รู้จักปรับตัว</p> <p>ให้เด็กฟังที่ละหน้าพร้อมกับชี้ภาพประกอบ</p> <p>6. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่อง กระจต่าย</p> <p>น้อยรู้จักปรับตัว โดยใช้คำถามดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - เด็ก ๆ คิดว่า เราจะสามารถนำส้มไปทำเป็น อย่างอื่นที่นอกจากแยมส้ม ได้อีกบ้าง - เด็ก ๆ คิดว่า กะทิกับกระท้อนมีนิสัย <p>อย่างไร</p> <p><u>ขั้นสรุป</u></p>		

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>เป็นคำ ผ่านการอ่านหรือเขียนของผู้ใหญ่</p> <p>11. การตัดสินใจในกระบวนการแก้ปัญหา</p> <p>12. การตั้งคำถามในเรื่องที่สนใจ</p> <p>13. การฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำ</p>		<p>7. เด็กและครูร่วมกันสรุปประโยชน์/ข้อคิดของการฟังนิทานเรื่อง เพื่อนรักในป่าใหญ่ โดยใช้คำถามดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - เด็ก ๆ ฟังนิทานเรื่อง กระจ่างน้อยรู้จักปรับตัว ได้ประโยชน์/ข้อคิดอะไรบ้าง - ถ้าหากบ้านของเด็ก ๆ ปลุกสั้ม แล้วมีพายุเข้าทำให้สั้มร่วงลงพื้นเต็มไปหมด เด็ก ๆ จะแก้ปัญหาอย่างไร โดยที่ไม่นำสั้มไปทิ้ง <p>8. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่อง กระจ่างน้อยรู้จักปรับตัวไปเก็บที่มุมหนังสือให้เรียบร้อย</p>		

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่านิทาน (นิทานเรื่องกระจ่างน้อยรู้จักปรับตัว)

วันที่ 9 กันยายน พ.ศ.2565 ชั้นอนุบาลปีที่ 3/2

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
<p>กิจกรรมเสริมประสบการณ์</p> <p>1. เพื่อให้เด็กสามารถสนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้</p> <p>2. เพื่อให้เด็กสนใจและร่วมทำกิจกรรมอย่างมีความสุข</p>	<p>1. การฟังเพลง นิทาน คำคล้องจอง</p> <p>2. การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของห้องเรียน</p> <p>3. การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>4. การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น</p> <p>5. การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น</p>	<p>1. กิจกรรมการเล่านิทาน เรื่อง กระจต่ายน้อยรู้จักปรับตัว</p>	<p>ขั้นนำ</p> <p>1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลงกำมือของเราพร้อมทำท่าทางประกอบ</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>2. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่อง กระจต่ายน้อยรู้จักปรับตัว เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - เด็กควรนั่งอยู่กับที่ขณะฟังเพื่อนเล่านิทานและไม่พูดแทรกขณะที่ฟังนิทาน <p>3. ครูแนะนำกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง</p> <p>กระจต่ายน้อยรู้จักปรับตัวแล้วให้เด็กออกมาเล่านิทานหน้าชั้นเรียน</p>	<p>1. หนังสือนิทานประกอบภาพ เรื่อง กระจต่ายน้อยรู้จักปรับตัว</p> <p>2. เพลงกำมือของเรา</p>	<p>1. สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรม</p> <p>2. สังเกตจากการสนทนาและตอบคำถาม</p>

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>6. การสังเกตทิศทางการอ่านตัวอักษร คำ และข้อความ</p> <p>7. การพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองหรือพูดเรื่องราวเกี่ยวกับ</p> <p>8. การเห็นแบบอย่างการอ่านที่ถูกต้อง</p> <p>9. การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และความต้องการ</p> <p>10. การสังเกตตัวอักษรที่ประกอบ</p>		<p>4. ครูให้เด็กออกมาเล่านิทานที่ได้ฟังจากคุณครูหน้าชั้นเรียน โดยออกมาเล่าทีละคนเรียงตามลำดับ โดยการหยิบลากหมายเลข</p> <p>ขั้นสรุป</p> <p>5. เด็กและครูร่วมกันสรุปประโยชน์/ข้อคิดของการฟังนิทานเรื่อง ช้างน้อยคอยได้ โดยใช้คำถามดังนี้</p> <p>- เด็ก ๆ ฟังนิทานเรื่อง กระต่ายน้อยรู้จักปรับตัวได้</p> <p>ประโยชน์/ข้อคิดอะไรบ้าง</p> <p>6. เด็กคนสุดท้ายที่เล่านิทานเสร็จนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่อง กระต่ายน้อยรู้จักปรับตัว ไปเก็บที่มุมหนังสือให้เรียบร้อย</p>		

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>เป็นคำ ผ่านการอ่าน หรือเขียนของผู้ใหญ่</p> <p>11. การตัดสินใจใน กระบวนการแก้ปัญหา</p> <p>12. การตั้งคำถามใน เรื่องที่น่าสนใจ</p> <p>13. การฟังและปฏิบัติ ตามคำแนะนำ</p>				

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่นิทาน (นิทานเรื่องหนูนิตเด็กดีไม่ดื้อรั้น)

วันที่ 12 กันยายน พ.ศ.5๕๖๖ ปีที่ 3/2

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
<p>กิจกรรมเสริมประสบการณ์</p> <p>1. เพื่อให้เด็กสามารถสนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้</p> <p>2. เพื่อให้เด็กสนใจและร่วมทำกิจกรรมอย่างมีความสุข</p>	<p>1. การฟังเพลง นิทาน คำคล้องจอง</p> <p>2. การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของห้องเรียน</p> <p>3. การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>4. การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น</p> <p>5. การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น</p>	<p>1. กิจกรรมการฟังนิทาน เรื่องหนูนิตเด็กดีไม่ดื้อรั้น</p>	<p>ขั้นนำ</p> <p>1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง หากว่าเรากำลังสบาย พร้อมทำท่าทางประกอบ</p> <p>2. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับนิทาน</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>3. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่อง หนูนิตเด็กดีไม่ดื้อรั้น เช่น</p> <p>- เด็กควรนั่งอยู่กับที่ขณะฟังครูเล่านิทานและไม่พูดแทรกขณะที่ฟังนิทาน</p> <p>4. แนะนำหนังสือนิทานประกอบภาพ หนูนิตเด็กดีไม่ดื้อรั้น โดยให้เด็กดูภาพหน้าปกหนังสือนิทานและซักถามเกี่ยวกับรูปภาพ</p>	<p>1. หนังสือนิทานประกอบภาพ เรื่องหนูนิตเด็กดีไม่ดื้อรั้น</p> <p>2. เพลงหากว่าเรากำลังสบาย</p>	<p>1. สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรม</p> <p>2. สังเกตจากการสนทนาและตอบคำถาม</p>

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>6. การสังเกตทิศทางการอ่านตัวอักษร คำ และข้อความ</p> <p>7. การพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองหรือพูดเรื่องราวเกี่ยวกับ</p> <p>8. การเห็นแบบอย่างการอ่านที่ถูกต้อง</p> <p>9. การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และความต้องการ</p> <p>10. การสังเกตตัวอักษรที่ประกอบ</p>		<p>5. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น ให้เด็กฟังที่ละหน้าพร้อม กับชี้ภาพประกอบ</p> <p>6. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่อง หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น โดยใช้คำถามดังนี้</p> <p>- ถ้าหนูนิดเป็นเด็กดี ช่วยคุณพ่อคุณแม่จะเกิดอะไรขึ้นคะ</p> <p><u>ขั้นสรุป</u></p> <p>7. เด็กและครูร่วมกันสรุปประโยชน์/ข้อคิดของการฟังนิทานเรื่อง หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น โดยใช้คำถามดังนี้</p> <p>- เด็ก ๆ ฟังนิทานเรื่อง หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น ได้ประโยชน์/ข้อคิดอะไรบ้าง</p>		

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>เป็นคำ ผ่านการอ่าน หรือเขียนของผู้ใหญ่</p> <p>11. การตัดสินใจใน กระบวนการแก้ปัญหา</p> <p>12. การตั้งคำถามใน เรื่องที่น่าสนใจ</p> <p>13. การฟังและปฏิบัติ ตามคำแนะนำ</p>		<p>- เด็ก ๆ ชื่นชอบตัวละครตัวใด และเพราะ เหตุใด</p> <p>8. ครูน่านั่งสื่อนิทานประกอบภาพเรื่อง หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรัน ไปเก็บที่มุมหนังสือให้ เรียบร้อย</p>		

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่านิทาน (นิทานเรื่องหนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น)

วันที่ 16 กันยายน พ.ศ.2565 ชั้นอนุบาลปีที่ 3/2

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
<p>กิจกรรมเสริมประสบการณ์</p> <p>1. เพื่อให้เด็กสามารถสนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้</p> <p>2. เพื่อให้เด็กสนใจและร่วมทำกิจกรรมอย่างมีความสุข</p>	<p>สมาชิกที่ดีของห้องเรียน</p> <p>3. การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>4. การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น</p> <p>5. การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น</p> <p>6. การสังเกตทิศทางการอ่านตัวอักษรคำ และข้อความ</p>	<p>1. กิจกรรมการเล่านิทาน เรื่องหนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น</p>	<p>ขั้นนำ</p> <p>1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลงหากว่าเรากำลังสบาย พร้อมทำท่าทางประกอบ</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>2. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่อง หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - เด็กควรนั่งอยู่กับที่ขณะฟังเพื่อนเล่านิทานและไม่พูดแทรกขณะที่ฟังนิทาน <p>3. ครูแนะนำกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น แล้วให้เด็กออกมาเล่านิทานหน้าชั้นเรียน</p>	<p>1. หนังสือนิทานประกอบภาพ เรื่องหนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น</p> <p>2. เพลงหากว่าเรากำลังสบาย</p>	<p>1. สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรม</p> <p>2. สังเกตจากการสนทนาและตอบคำถาม</p>

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>7. การพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองหรือพูดเรื่องราวเกี่ยวกับ</p> <p>8. การเห็นแบบอย่างการอ่านที่ถูกต้อง</p> <p>9. การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และความต้องการ</p> <p>10. การสังเกตตัวอักษรที่ประกอบเป็นคำ ผ่านการอ่านหรือเขียนของผู้ใหญ่</p> <p>11. การตัดสินใจในกระบวนการแก้ปัญหา</p>		<p>4. ครูให้เด็กออกมาเล่านิทานที่ได้ฟังจากคุณครูหน้าชั้นเรียน โดยออกมาเล่าทีละคนเรียงตามลำดับ โดยการหยิบฉลากหมายเลข</p> <p>ขั้นสรุป</p> <p>5. เด็กและครูร่วมกันสรุปประโยชน์/ข้อคิดของการฟังนิทานเรื่อง หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้น โดยใช้คำถามดังนี้</p> <p>- เด็ก ๆ ฟังนิทานเรื่อง หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้นได้ประโยชน์/ข้อคิดอะไรบ้าง</p> <p>6. เด็กคนสุดท้ายที่เล่านิทานเสร็จนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่อง หนูนิดเด็กดีไม่ดื้อรั้นไปเก็บที่มุมหนังสือให้เรียบร้อย</p>		

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	12. การตั้งคำถามใน เรื่องที่น่าสนใจ 13. การฟังและปฏิบัติ ตามคำแนะนำ				

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่านิทาน (นิทานเรื่องเพื่อนรักในป่าใหญ่)

วันที่ 19 กันยายน พ.ศ.2564 ชั้นอนุบาลปีที่ 3/2

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
<p>กิจกรรมเสริมประสบการณ์</p> <p>1. เพื่อให้เด็กสามารถสนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้</p> <p>2. เพื่อให้เด็กสนใจและร่วมทำกิจกรรมอย่างมีความสุข</p>	<p>1. การฟังเพลง นิทาน คำคล้องจอง</p> <p>2. การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของห้องเรียน</p> <p>3. การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>4. การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น</p> <p>5. การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น</p>	<p>1. กิจกรรมการฟังนิทาน เรื่องเพื่อนรักในป่าใหญ่</p>	<p>ขั้นนำ</p> <p>1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลง ดอกไม้บาน พร้อมทำท่าทางประกอบ</p> <p>2. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับนิทาน</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>3. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่อง เพื่อนรักในป่าใหญ่ เช่น</p> <p>- เด็กควรนั่งอยู่กับที่ขณะฟังครูเล่านิทานและไม่พูดแทรกขณะที่ฟังนิทาน</p> <p>4. แนะนำหนังสือนิทานประกอบภาพ เรื่องเพื่อนรักในป่าใหญ่ โดยให้เด็กดูภาพหน้าปกหนังสือนิทานและซักถามเกี่ยวกับรูปภาพ</p>	<p>1. หนังสือนิทานประกอบภาพ เรื่องเพื่อนรักในป่าใหญ่</p> <p>2. เพลง ดอกไม้บาน</p>	<p>1. สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรม</p> <p>2. สังเกตจากการสนทนาและตอบคำถาม</p>

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>6. การสังเกตทิศทางการอ่านตัวอักษร คำ และข้อความ</p> <p>7. การพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองหรือพูดเรื่องราวเกี่ยวกับ</p> <p>8. การเห็นแบบอย่างการอ่านที่ถูกต้อง</p> <p>9. การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และความต้องการ</p> <p>10. การสังเกตตัวอักษรที่ประกอบ</p>		<p>5. ครูเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง เพื่อนรักในป่าใหญ่</p> <p>ให้เด็กฟังที่ละหน้าพร้อมกับชี้ภาพประกอบ</p> <p>6. เด็กและครูร่วมกันสนทนาเนื้อหาในนิทานเรื่อง เพื่อนรักในป่าใหญ่ โดยใช้คำถามดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ถ้าเพื่อน ๆ สัตว์ป่าไม่ร่วมมือกัน เด็ก ๆ คิดว่าจะเกิดอะไรขึ้น - สัตว์ตัวใดที่ช่วยกันเสนอความคิด จนทำให้ป่าแห่งนี้กลับมาเป็นเหมือนเดิม <p>ขั้นสรุป</p> <p>7. เด็กและครูร่วมกันสรุปประโยชน์/ข้อคิดของการฟังนิทานเรื่อง เพื่อนรักในป่าใหญ่ โดยใช้คำถามดังนี้</p>		

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>เป็นคำ ผ่านการอ่านหรือเขียนของผู้ใหญ่</p> <p>11. การตัดสินใจในกระบวนการแก้ปัญหา</p> <p>12. การตั้งคำถามในเรื่องที่สนใจ</p> <p>13. การฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำ</p>		<p>- เด็ก ๆ ฟังนิทานเรื่อง หัวผักกาดยักษ์ ได้ประโยชน์/ข้อคิดอะไรบ้าง</p> <p>- เด็ก ๆ ชื่นชอบตัวละครตัวใด และเพราะเหตุใด</p> <p>8. ครูนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่อง เพื่อนรักในป่าใหญ่ไปเก็บที่มุมหนังสือให้เรียบร้อย</p>		

แผนการจัดประสบการณ์กิจกรรมการเล่านิทาน (นิทานเรื่องเพื่อนรักในป่าใหญ่)

วันที่ 23 กันยายน พ.ศ.2564 ชั้นอนุบาลปีที่ 3/2

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
<p>กิจกรรมเสริมประสบการณ์</p> <p>1. เพื่อให้เด็กสามารถสนทนาและตอบคำถามจากนิทานที่ฟังได้</p> <p>2. เพื่อให้เด็กสนใจและร่วมทำกิจกรรมอย่างมีความสุข</p>	<p>1. การฟังเพลง นิทาน คำคล้องจอง</p> <p>2. การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของห้องเรียน</p> <p>3. การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ</p> <p>4. การร่วมสนทนาและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น</p> <p>5. การเล่นและทำงานร่วมกับผู้อื่น</p>	<p>1. กิจกรรมการเล่านิทาน เรื่องเพื่อนรักในป่าใหญ่</p>	<p>ขั้นนำ</p> <p>1. เด็กและครูร่วมกันร้องเพลงดอกไม้บานพร้อมทำท่าทางประกอบ</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>2. เด็กและครูร่วมกันสร้างข้อตกลงในการร่วมฟังนิทานเรื่อง เพื่อนรักในป่าใหญ่ได้ เช่น</p> <p>- เด็กควรนั่งอยู่กับที่ขณะฟังเพื่อนเล่านิทานและไม่พูดแทรกขณะที่ฟังนิทาน</p> <p>3. ครูแนะนำกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพเรื่อง</p> <p>เพื่อนรักในป่าใหญ่แล้วให้เด็กออกมาเล่านิทานหน้าชั้นเรียน</p>	<p>1. หนังสือนิทานประกอบภาพ เรื่องเพื่อนรักในป่าใหญ่</p> <p>2. เพลงดอกไม้บาน</p>	<p>1. สังเกตการมีส่วนร่วมในกิจกรรม</p> <p>2. สังเกตจากการสนทนาและตอบคำถาม</p>

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>6. การสังเกตทิศทางการอ่านตัวอักษร คำ และข้อความ</p> <p>7. การพูดคุยเกี่ยวกับประสบการณ์ของตนเองหรือพูดเรื่องราวเกี่ยวกับ</p> <p>8. การเห็นแบบอย่างการอ่านที่ถูกต้อง</p> <p>9. การพูดแสดงความคิดเห็น ความรู้สึก และความต้องการ</p> <p>10. การสังเกตตัวอักษรที่ประกอบ</p>		<p>4. ครูให้เด็กออกมาเล่านิทานที่ได้ฟังจากคุณครูหน้าชั้นเรียน โดยออกมาเล่าทีละคนเรียงตามลำดับ โดยการหยิบลากหมายเลข</p> <p>ขั้นสรุป</p> <p>5. เด็กและครูร่วมกันสรุปประโยชน์/ข้อคิดของการฟังนิทานเรื่อง เพื่อนรักในป่าใหญ่ โดยใช้คำถามดังนี้</p> <p>- เด็ก ๆ ฟังนิทานเรื่อง ได้ประโยชน์/ ข้อคิดอะไรบ้าง</p> <p>6. เด็กคนสุดท้ายที่เล่านิทานเสร็จนำหนังสือนิทานประกอบภาพเรื่อง เพื่อนรักในป่าใหญ่ ไปเก็บที่มุมหนังสือให้เรียบร้อย</p>		

จุดประสงค์เชิง พฤติกรรม	สาระการเรียนรู้		กิจกรรม	สื่อ	การประเมิน
	ประสบการณ์สำคัญ	สาระที่ควรรู้			
	<p>เป็นคำ ผ่านการอ่าน หรือเขียนของผู้ใหญ่</p> <p>11. การตัดสินใจใน กระบวนการแก้ปัญหา</p> <p>12. การตั้งคำถามใน เรื่องที่น่าสนใจ</p> <p>13. การฟังและปฏิบัติ ตามคำแนะนำ</p>				

ภาคผนวก ง

- แบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย
- ตัวอย่างผลแบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย จำนวน 4 ครั้ง

แบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเหมาะสมของพฤติกรรมเด็ก ในแบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

จุดประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย
2. เพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในการกล้าแสดงออกที่ดีขึ้น

ระดับคะแนน

- ระดับคะแนน 1 คือ ควรปรับปรุง
 ระดับคะแนน 2 คือ พอใช้
 ระดับคะแนน 3 คือ ดี
 ระดับคะแนน 4 คือ ดีมาก

เกณฑ์ระดับคะแนน

ข้อที่	พฤติกรรม	เกณฑ์ระดับคะแนน			
		1	2	3	4
1	พูดได้คล่องแคล่ว	พูดไม่คล่องติดขัดตลอดเวลา ขณะเล่านิทาน	พูดติดขัดบ่อยครั้งขณะเล่า นิทาน	พูดติดขัดบางครั้งขณะเล่า นิทาน	พูดนิทานได้คล่องแคล่ว ชัดเจน ไม่ติดขัดขณะเล่า
2	เล่านิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ	เล่านิทานไม่ตรงกับภาพ	เล่านิทานตรงกับภาพบางครั้ง เนื้อเรื่องไม่สมบูรณ์	เล่านิทานตรงกับภาพแต่เนื้อ เรื่องยังไม่สมบูรณ์	เล่านิทานตรงกับภาพเนื้อ เรื่องสมบูรณ์ถูกต้อง
3	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน	เล่านิทานเนื้อเรื่องวกวนไปมา ซ้ำเนื้อเรื่องเดิม	เล่านิทานเนื้อเรื่องวกวนเป็น บางครั้ง	เล่านิทานไม่วกวนแต่เนื้อเรื่อง ยังไม่สมบูรณ์	เล่านิทานเนื้อเรื่องสมบูรณ์ ไม่วกวน

เกณฑ์ระดับคะแนน (ต่อ)

ข้อที่	พฤติกรรม	เกณฑ์ระดับคะแนน			
		1	2	3	4
4	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย	ลูกลึกลุกลนขณะเล่านิทาน พูดผิดตลอดเวลา	ลูกลึกลุกลนขณะเล่านิทานเป็น บางครั้ง พูดผิดเป็นบางครั้ง	นิ่งขณะเล่านิทานใช้คำพูด เหมาะสม	มีบุคลิกภาพเหมาะสมขณะ เล่านิทาน ใช้คำพูดถูกต้อง เหมาะสมกับวัย
5	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก	ไม่กล้าเล่านิทาน	เล่านิทานโดยครูกระตุ้น บ่อยครั้ง	เล่านิทานโดยครูกระตุ้น บางครั้ง	เล่านิทานได้ด้วยตนเอง
6	น้ำเสียงเหมาะสมกับวัย	น้ำเสียงที่เล่าเบามาก เสียงพูด อู้อี้ฟังไม่เป็นคำ	น้ำเสียงที่เล่าเบา เสียงพูดอู้อี้ เป็นคำยังไม่ชัดเจน	น้ำเสียงที่เล่าดังฟังชัด พูดเป็น คำชัดเจน	น้ำเสียงที่เล่าดังฟังชัด เหมาะสมกับวัย คำพูด ชัดเจนถูกต้องทุกคำ
7	สบตากับผู้ฟัง	ไม่สบตาผู้ฟังขณะเล่านิทาน	สบตากับผู้ฟังขณะเล่านิทาน บางครั้ง	สบตากับผู้ฟังขณะเล่านิทาน บ่อยครั้ง	สบตากับผู้ฟังตลอดเวลา ขณะเงยหน้าเล่านิทาน
8	ไม่เคอะเขิน หรือลังเล	บิตตัวไปมาเขินอายขณะเล่า นิทานตลอดเวลา	บิตตัวไปมาเขินอายขณะเล่า นิทานบ่อยครั้ง	บิตตัวไปมาเขินอายขณะเล่า นิทานบางครั้ง	ไม่บิตตัวไปมา หรือเขินอาย ขณะเล่านิทาน
9	กล้าทำ กล้าแสดงออก	ไม่กล้าทำ ไม่กล้าแสดงออก ขณะเล่านิทาน	กล้าทำ กล้าแสดงออกโดยครู คอยกระตุ้นตลอดเวลาขณะ เล่านิทาน	กล้าทำ กล้าแสดงออกโดยครู คอยกระตุ้นเป็นบางครั้งขณะ เล่านิทาน	กล้าทำ กล้าแสดงออกด้วย ตนเองอย่างเหมาะสมกับวัย ขณะเล่านิทาน
10	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย	หน้าหน้านิ่งเฉยไม่แสดง อารมณ์ใด ๆ ขณะเล่านิทาน	แสดงสีหน้าเป็นบางครั้งขณะ เล่านิทานโดยครูต้องกระตุ้น ตลอดเวลา	แสดงสีหน้าบ่อยครั้งขณะเล่า นิทานโดยครูกระตุ้นบ้างเป็น บางครั้ง	แสดงออกทางใบหน้าด้วย ตนเองได้เหมาะสมกับเนื้อ เรื่องที่เล่า

แบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเหมาะสม
ของพฤติกรรมเด็กในกิจกรรมเล่นิทาน

เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

ระดับคะแนน 4 คือ ดีมาก

ระดับคะแนน 3 คือ ดี

ระดับคะแนน 2 คือ พอใช้

ระดับคะแนน 1 คือ ควรปรับปรุง

ชื่อ ด.ช. / ด.ญ. นามสกุล ครั้งที่

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		1	2	3	4
1	พูดได้คล่องแคล่ว				
2	เล่นิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ				
3	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน				
4	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย				
5	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก				
6	น้ำเสียงเหมาะสมกับวัย				
7	สบตากับผู้ฟัง				
8	ไม่เคอะเขิน หรือลังเล				
9	กล้าทำ กล้าแสดงออก				
10	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย				
คะแนนรวม					
คะแนนสุทธิ					

ลงชื่อ

ผู้ประเมิน

(.....)

..... / /

แบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเหมาะสม
ของพฤติกรรมเด็กในกิจกรรมเล่านิทาน

เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

ระดับคะแนน 4 คือ ดีมาก

ระดับคะแนน 3 คือ ดี

ระดับคะแนน 2 คือ พอใช้

ระดับคะแนน 1 คือ ควรปรับปรุง

ชื่อ ด.ช. / ด.ญ. ภูริภัทร.....นามสกุล หิมาเจริญ.....ครั้งที่ 1

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		1	2	3	4
1	พูดได้คล่องแคล่ว		✓		
2	เล่านิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ	✓			
3	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน	✓			
4	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย		✓		
5	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก		✓		
6	น้ำเสียงเหมาะสมกับวัย	✓			
7	สบตากับผู้ฟัง		✓		
8	ไม่เคอะเขิน หรือลั้งเล		✓		
9	กล้าทำ กล้าแสดงออก		✓		
10	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย	✓			
คะแนนรวม		4	12	-	-
คะแนนสุทธิ		16			

ลงชื่อ นภัสวรรณ สิงห์พล ผู้ประเมิน

(นางสาวนภัสวรรณ สิงห์พล)

30 / สิงหาคม / 2565

แบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเหมาะสม
ของพฤติกรรมเด็กในกิจกรรมเล่านิทาน

เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

ระดับคะแนน 4 คือ ดีมาก

ระดับคะแนน 3 คือ ดี

ระดับคะแนน 2 คือ พอใช้

ระดับคะแนน 1 คือ ควรปรับปรุง

ชื่อ ด.ช. / ด.ญ. ภูริภัทร นามสกุล หิมเจริญ ครั้งที่ 2

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		1	2	3	4
1	พูดได้คล่องแคล่ว		✓		
2	เล่านิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ	✓			
3	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน		✓		
4	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย		✓		
5	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก		✓		
6	น้ำเสียงเหมาะสมกับวัย		✓		
7	สบตากับผู้ฟัง		✓		
8	ไม่เคอะเขิน หรือลั้งเล			✓	
9	กล้าทำ กล้าแสดงออก		✓		
10	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย		✓		
คะแนนรวม		1	16	3	-
คะแนนสุทธิ		20			

ลงชื่อ นภัสวรรณ สิงห์พล ผู้ประเมิน
(นางสาวนภัสวรรณ สิงห์พล)
7 / กันยายน / 2565

แบบสังเกตพฤติกรรมความกล้าแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเหมาะสม
ของพฤติกรรมเด็กในกิจกรรมเล่านิทาน

เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

ระดับคะแนน 4 คือ ดีมาก

ระดับคะแนน 3 คือ ดี

ระดับคะแนน 2 คือ พอใช้

ระดับคะแนน 1 คือ ควรปรับปรุง

ชื่อ ด.ช. / ด.ญ.ภูริภัทร..... นามสกุล หิมเจริญ..... ครั้งที่ 3

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		1	2	3	4
1	พูดได้คล่องแคล่ว			✓	
2	เล่านิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ		✓		
3	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน		✓		
4	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย			✓	
5	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก			✓	
6	น้ำเสียงเหมาะสมกับวัย			✓	
7	สบตากับผู้ฟัง		✓		
8	ไม่เคอะเขิน หรือลั้งเล			✓	
9	กล้าทำ กล้าแสดงออก			✓	
10	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย			✓	
คะแนนรวม		-	6	21	-
คะแนนสุทธิ		27			

ลงชื่อ นภัศวรธร สิงหล ผู้ประเมิน
(นางสาวนภัศวรธร สิงหล)
.....16..... /กันยายน..... /2565.....

แบบสังเกตพฤติกรรมการความแสดงออกของเด็กปฐมวัย

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคะแนนพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกตามความเหมาะสม
ของพฤติกรรมเด็กในกิจกรรมเล่านิทาน

เกณฑ์ระดับคะแนนมีดังนี้

ระดับคะแนน 4 คือ ดีมาก

ระดับคะแนน 3 คือ ดี

ระดับคะแนน 2 คือ พอใช้

ระดับคะแนน 1 คือ ควรปรับปรุง

ชื่อ ด.ช. / ด.ญ.ภูริภัทร..... นามสกุล หิมาเจริญ..... ครั้งที่ 4

ข้อที่	รายการประเมิน	ระดับคะแนน			
		1	2	3	4
1	พูดได้คล่องแคล่ว			✓	
2	เล่านิทานได้เหมาะสมกับภาพประกอบ			✓	
3	เนื้อเรื่องที่เล่าไม่วกวน			✓	
4	บุคลิกระหว่างการพูดเหมาะสมกับวัย				✓
5	มีความเป็นผู้นำ กล้าแสดงออก				✓
6	น้ำเสียงเหมาะสมกับวัย				✓
7	สบตากับผู้ฟัง			✓	
8	ไม่เคอะเขิน หรือลั้งเล				✓
9	กล้าทำ กล้าแสดงออก				✓
10	แสดงออกทางใบหน้าเหมาะสมกับวัย				✓
คะแนนรวม		-	-	12	24
คะแนนสุทธิ		36			

ลงชื่อ นภัสวรรณ สิงห์พล ผู้ประเมิน
(นางสาวนภัสวรรณ สิงห์พล)
.....23 / กันยายน / 2565

ภาคผนวก จ ตัวอย่างนวัตกรรมที่ใช้

นิทานเรื่อง ช้างน้อยคอยได้

ณ หมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีช้างน้อยและเพื่อนอาศัยอยู่ เช้าวันหยุดสดใสช้างน้อยนี่ก็อยากจะกินไอศกรีมอร่อย ๆ ขึ้นมาก็เลยเดินไปที่ร้านขายไอศกรีมแต่มองเห็นคนต่อแถวอยู่ยาวเหยียดเลย ช้างน้อยก็เลยพูดกับตัวเองขึ้นมาว่า “ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ช้างน้อยคอยได้” “อะฮ้า...ถึงคิวของช้างน้อยแล้วละ. อ้า...อร่อยจังเลย” เมื่อช้างน้อยกินไอศกรีมหมดช้างน้อยก็อยากจะเข้าห้องน้ำแต่มีคนยืนต่อแถวอยู่เยอะแยะเลย ช้างน้อยจึงเดินไปต่อแถวแล้วพูดกับตัวเองขึ้นมาว่า “ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ช้างน้อยคอยได้” “ถึงคิวของช้างน้อยแล้วละ เฮ้อ...โลง่ท้องจังเลย” เมื่อช้างน้อยเข้าห้องน้ำเสร็จจึงเดินออกมาเห็นเพื่อน ๆ กำลังเล่นชิงช้ากันอย่างสนุกสนาน ช้างน้อยอยากจะเล่นชิงช้าแต่มองเห็นเพื่อน ๆ เข้าแถวรอเล่นอยู่หลายคนเลย ช้างน้อยจึงพูดกับตัวเองขึ้นอีกว่า “ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ช้างน้อยคอยได้” “ถึงคิวของช้างน้อยแล้วนี่นา ฮ่า ฮ่า ฮ่า สนุกจังเลย” ในขณะที่ช้างน้อยเล่นชิงช้าอยู่นั้นอย่างสนุกสนานอยู่นั้นช้างน้อยเกิดหิวน้ำขึ้นมาเดินไปต่อแถวแล้วพูดกับตัวเองขึ้นมาว่า “ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ช้างน้อยคอยได้” “ถึงคิวของช้างน้อยแล้วละ อีก อีก อีก ชื่นใจจังเลย” เมื่อช้างน้อยดื่มน้ำอ้อมแล้วจึงมานั่งคิดว่าอยากจะลองปลูกต้นทานตะวันเอง แต่การปลูกต้นทานตะวันนานมากเลย ช้างน้อยจึงพูดกับตัวเองขึ้นมาว่า “ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ช้างน้อยคอยได้ ” ถึงแม้จะต้องใช้เวลาเนิ่นนาน แต่ช้างน้อยก็อดทนรอคอยและหมั่นดูแลต้นทานตะวันอย่างตั้งใจ จนกระทั่ง..... “โอ้โฮ.....! สวยที่สุดเลย ดีใจจังเลยช้างน้อยทำสำเร็จแล้ว ไชโย!”

นิทานเรื่อง กระจ่าตายน้อยรู้จักปรับตัว

กระจ่าตายน้อยกะทิและกระท้อน เป็นพี่น้องกัน ทั้งสองอาศัยอยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ ที่แสนอบอุ่นรอบ ๆ บ้านทั้งสองมีต้นส้มออกผลเต็มไปหมดเลย กะทิและกระท้อนมักจะนำส้มของพวกเขา ไปขายที่ตลาด ส้มของพวกเขามีรสชาติหวานอร่อย ใคร ๆ ก็ชอบส้มของพวกเขา ตอนนี้ส้มในสวนของกะทิและกระท้อนออกผลสวย ๆ มากมาย กะทิและกระท้อนคิดว่าวันพรุ่งนี้พวกเราจะเริ่มเก็บส้มและเอาไปขายที่ตลาดอีก แต่ว่าในคืนนั้นฝนกลับตกลงมาหนักมาก ฝนตกดังซู่ ๆ ท้องฟ้าดังโครมคราม ส้มในสวนของพวกเขาก็เป็นยังงี้บ้างนะ เมื่อกะทิและกระท้อนตื่นขึ้นมาในตอนเช้า พวกเขาก็พบว่าส้มของพวกเขาร่วงหล่นบนพื้นเต็มไปหมดเลย กระท้อนเสียตายส้มแสนอร่อยมาก “ส้มของพวกเราหล่นลงมา เปลือกแตกหมดเลย ขายไม่ได้แน่ ๆ จะเอาไปทิ้งก็น่าเสียดาย” แล้วกระท้อนก็ร้องไห้ออกมา ในขณะที่กระท้อนกำลังร้องไห้เสียใจ กะทิน้อยก็นึกอะไรขึ้นมาได้ “ทุกอย่างมีทางออกไม่ต้องเอาส้มไปทิ้งหรอกกระท้อน ส้มสด ๆ ขายไม่ได้ แต่เราเอาส้มไปทำอย่างอื่นได้นะ เราเปลี่ยนมาทำแยมส้มขายกัน” กระท้อนเห็นด้วยกับความคิดของกะทิ พวกเขาทั้งสอง ช่วยกันทำแยมส้มอย่างสนุกสนาน อย่างนั้นก็ช่วยกันขนแยมส้มไปขายที่ตลาด เช้าวันต่อมา พวกเราทั้งสองนำแยมส้มไปขาย ที่ตลาดมีสัตว์ต่าง ๆ มารอต่อแถวรอซื้อ เพราะต่างคนต่างติดใจในรสชาติ จนทำให้ร้านกะทิและกระท้อนขายหมดอย่างรวดเร็ว ทั้งสองคิดว่าจะกลับไปเก็บส้มมาขายต่อในวันพรุ่งนี้ แต่ในขณะที่ทั้งสองกำลังเก็บส้มในสวนอยู่นั้น ก็เกิดพายุฝนขึ้นอีกครั้ง เสียงลมพัดดังซู่ ๆ เสียงฟ้าร้องดังเปรี้ยง ๆ ทั้งสองจึงหาที่หลบด้วยความกลัว เมื่อพายุฝนสงบลง ทั้งสองก็ต้องตกใจกับสิ่งที่เห็น ต้มของพวกเขาร่วงหล่นลงมา จนกลายเป็นภูเขาส้มกล่องโต กระท้อนร้องไห้แล้วพูดว่า “ทำไงดีละกะทิ ส้มมากมายขนาดนี้ ทำแยมอย่างเดียวไม่ได้หรอก ต้องเน่าเสียอย่างเดียวแน่เลย” กะทิจึงเสนอว่า “จริงสิ เราทำแยมอย่างเดียวไม่ได้หรอก ส้มของเราทำได้หลายอย่างเลยนะ” แล้วทั้งสองก็ช่วยกันเอาส้มที่เสียหายมาทำเป็นของกินหลากหลายชนิด เป็นเพราะพายุฝน ที่ทำให้พวกเขารู้จักมองหาวิธีใหม่ ๆ ยืดหยุ่นความคิด ตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น จากส้มที่โดนพายุฝนกลายเป็นสินค้ามากมายขายดี จากร้านเล็ก ๆ ก็กลายเป็นร้านที่ใหญ่โตในวันนี้

นิทานเรื่อง หนูนิตเด็กดีไม่ดื้อรั้น

วันนี้เป็นวันหยุดคุณพ่อคุณแม่จะพาหนูนิตไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า เพราะเมื่อวานหนูนิตเป็นเด็กดี ช่วยคุณแม่ทำอาหาร ช่วยคุณพ่อปลูกต้นไม้ และเก็บของเล่นเรียบร้อย หนูนิตจึงรีบอาบน้ำแต่งตัวแต่เช้า ก่อนออกจากบ้านคุณแม่บอกหนูนิตว่า “วันนี้คุณแม่อนุญาตให้หนูนิตซื้อของหนึ่งอย่าง และต้องสัญญาว่าต้องไม่ร้องไห้เอง อยากได้อะไรได้นั้นเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมาจะนะ” “คะ” หนูนิตรับปากเสียงดัง ที่ห้างสรรพสินค้าคุณแม่เลือกซื้ออาหารและของใช้ คุณพ่อซื้อหนังสือกับต้นไม้ ส่วนหนูนิตซื้อดินสอสีกล่องใหญ่ที่แถมสมุดภาพพระบายสี เมื่อได้ของครบแล้วคุณแม่ก็ชวนกลับบ้าน ขณะที่กำลังกลับไปที่รถ หนูนิตเดินผ่านร้านของเล่นแล้วหันไปเห็นตุ๊กตาหมีตัวหนึ่ง “โอ้โห น่ารักจังเลย” หนูนิตพูด แล้วรีบเดินเข้าไปในร้าน แต่คุณแม่เรียกเสียงดัง “หนูนิต เราสัญญาแล้วนะคะ” “หนูนิตอยากได้ตุ๊กตาคะ” หนูนิตบอกคุณแม่ แล้วเริ่มสะอื้น “หนูนิตมีน้องหมีอยู่ที่บ้านแล้วหนิคะ” คุณแม่พูด เมื่อเห็นว่าคุณแม่ไม่ยอมซื้อตุ๊กตาให้ หนูนิตจึงเริ่มร้องไห้เสียงดัง ๆ แล้วก็ลงไปนอนดิ้นอยู่ที่พื้นพร้อมกับตะโกนเสียงดังว่า “หนูนิตจะเอาตุ๊กตาหมี” คุณพ่อกับคุณแม่แกล้งทำไม่สนใจแล้วเดินต่อไป หนูนิตจึงลุกขึ้นมาเดินร้องไห้เสียงดังตามหลังไปตลอดทางจนถึงบ้านแล้วจึงเหนื่อยกลับไป เช้าวันรุ่งขึ้นหนูนิตตื่นขึ้นมา รู้สึกเจ็บคอมากแต่วันนี้หนูนิตต้องไปโรงเรียน จึงอาบน้ำแต่งตัวแล้วเดินไปหาคุณแม่ในครัว “คุณแม่ขา หนูนิตเจ็บคอ” พอคุณแม่ได้ยินเสียงหนูนิตก็ตกใจ เพราะเสียงหนูนิตแหบแห้งจนหนูนิตก็เกือบจำเสียงตัวเองไม่ได้ เมื่อหนูนิตไปถึงโรงเรียน เพื่อน ๆ ก็เข้ามาทักทาย “สวัสดีจ๊ะหนูนิต” “สวัสดีจ๊ะ” หนูนิตตอบ พอเพื่อน ๆ ได้ยินเสียงหนูนิตก็ทำหน้าตกใจ บางคนก็หัวเราะแล้วพูดว่า “หนูนิตเสียงแหบเหมือนเป็ดเลย” เมื่อถึงเวลาเช้าแถวร้องเพลงชาติ หนูนิตพยายามทำเสียงให้ปกติแต่เสียงก็ยังแหบ เพื่อน ๆ หัวเราะซ้ำเสียงของหนูนิตกันใหญ่ จนคุณครูต้องหันมามาดูวันนี้หนูนิตเลยไม่อยากพูดกับใคร เพราะกลัวเพื่อน ๆ จะหัวเราะเสียงของหนูนิตอีก เมื่อถึงชั่วโมงร้องเพลงหนูนิตก็ไม่ร้อง เพื่อน ๆ พูดด้วย หนูนิตก็ไม่พูด คุณครูถามคำถามหนูนิตก็ไม่ตอบ ตอนพักกลางวันคุณครูจึงเดินเข้ามาถามหนูนิตว่า “หนูนิตไม่สบายหรือเปล่าคะ” หนูนิตจึงเล่าให้คุณครูฟังว่าเมื่อวานหนูนิตร้องไห้เสียงดังเพราะอยากได้ตุ๊กตาหมีจนเจ็บคอ เสียงแหบ เวลาพูดเพื่อน ๆ ก็หัวเราะจนไม่อยากพูดกับใคร คุณครูจึงสอนหนูนิตว่า “การที่คุณพ่อคุณแม่ไม่สามารถซื้อของเล่นหลาย ๆ อย่างได้ก็เพราะคุณพ่อคุณแม่จะต้องเก็บเงินไว้ใช้ในสิ่งที่จำเป็น และหนูนิตเองก็มีตุ๊กตาอยู่แล้ว หนูนิตรู้ไหมคะ ว่าคุณพ่อคุณแม่ต้องทำงานหนัก เพื่อหาเงินมาเลี้ยงหนูนิต เด็กดีต้องช่วยคุณพ่อคุณแม่ประหยัด ไม่เอาแต่ใจตัวเอง ต้องเชื่อฟังคุณพ่อคุณแม่จะนะ” ตอนเย็นเมื่อหนูนิตกลับไปถึงบ้าน หนูนิตเข้าไปขอโทษคุณแม่แล้วให้สัญญาว่า “ต่อไปนี่จะเป็นเด็กดี จะไม่ดื้อรั้นและเองไห้เองอยากได้ของเล่นอีก” ก่อนนอนหนูนิตอุ้มน้องหมีขึ้นมากอด หนูนิตไม่อยากได้ตุ๊กตาตัวใหม่แล้ว เพราะหนูนิตมีน้องหมีเป็นเพื่อนตัวเดียวก็พอ ตั้งแต่นั้นมาหนูนิตก็เปลี่ยนนิสัยใหม่ ไม่เอาแต่ใจตนเองและเลิกร้องไห้เองอ้อนคุณพ่อคุณแม่ซื้อของเล่นให้อีก เพราะหนูนิตรักคุณพ่อคุณแม่และไม่อยากให้ท่านทั้งสองต้องทำงานหนักเพื่อหาเงินมาให้หนูนิตใช้ซื้อของที่จำเป็น

นิทานเรื่อง เพื่อนรักในป่าใหญ่

ในป่าใหญ่อันอุดมสมบูรณ์ สัตว์ทั้งหลายอาศัยอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข แต่แล้ววันหนึ่ง พายุฝนลูกใหญ่พัดผ่านป่า เหล่าสัตว์จึงวิ่งหนีไปหลบฝนและลมพายุภายในถ้ำ พายุร้ายโค้นต้นไม้มากมาย จนแทบไม่เหลือป่า เมื่อพายุสงบ สัตว์ทั้งหลายออกมาจากถ้ำ พบป่าถูกทำลายก็ตื่นตกใจ ช้างเบ้มกับสิงโตเก่งหันตกใจไวกว่าใคร จึงช่วยกันปลอบเพื่อนตัวอื่น เมื่อทุกตัวสบายใจขึ้นแล้วช้างเบ้มกับสิงโตเก่งจึงเสนอว่า “เรามาช่วยกันคิดดีกว่าว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี” สัตว์ทุกตัวต่างก็ช่วยออกความคิดเห็น ทั้งหมดเห็นตรงกันว่า ควรหาอาหารเก็บไว้ก่อนเป็นอันดับแรก ไก่ฟ้า หมูป่าลิงจ๋อ ลุงจระเข้ สิงโตเก่ง หมี่ใหญ่ ช้างเบ้ม พี่เสือ เจ้ากระต่ายและเบ็ดน้อย จึงเริ่มหาอาหารทันที จากนั้น พวกมันช่วยกันเก็บต้นไม้ที่หักโค่น เพื่อนำทั้งต้นและใบกลับมาใช้ให้เกิดประโยชน์ เมื่อมีไม้มากพอทุกตัวก็ช่วยกันสร้างบ้านเพื่อนสัตว์ชอบพื้นที่ตรงเนินเขามากที่สุด เพราะอยู่ใกล้ถ้ำมีภูเขาช่วยบังลม แดดอุ่น กำลังดีและมีบ่อน้ำสำหรับเบ็ดน้อยกับลุงจระเข้ แม้ว่าจะมีอาหารและบ้านใหม่ แต่ทุกตัวยังคิดถึงบ้านเก่าในป่าใหญ่ จึงช่วยกันหาเมล็ดพันธุ์ต้นไม้ เพื่อนำมาปลูกในป่าให้ปากกลับมาอุดมสมบูรณ์อีกครั้ง เมื่อได้เมล็ดพันธุ์หลักหลายชนิด ทั้งไม้ยืนต้น ไม้ดอก ไม้ผล พืชล้มลุกและพืชคลุมดิน พวกมันจึงเริ่มปลูกต้นไม้โดยสั่งเมล็ดลงในดินทุกแห่งที่เดินไปถึง ไม่นานนัก เมล็ดที่ปลูกก็ค่อย ๆ แตกใบอ่อน เหล่าสัตว์ต่างดีใจ คอยรดน้ำและเฝ้าดูต้นไม้เติบโตด้วยความอดทน วันแล้ววันเล่าผ่านไป... ต้นไม้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ในที่สุด ต้นไม้ที่เราสัตว์ช่วยกันปลูกก็เติบโตเต็มผืนป่าทั้งหมดต่างดีใจที่อดทน รอคอย และตั้งใจดูแลต้นไม้เป็นอย่างดี แล้วความสุข ที่เราสัตว์เคยมีร่วมกันในป่าแห่งนี้ ก็กลับขึ้นมาคืนมา

ประวัติผู้วิจัย

1. ชื่อ – สกุล นางสาวนภัสวรรณ สิงห์พล

วัน เดือน ปีเกิด 10 มกราคม 2543

ที่อยู่ปัจจุบัน 49 ซ.4 ถ.เอเชีย ต.คูหาสวรรค์ อ.เมือง จ.พัทลุง 93000

กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาการศึกษาระดับมัธยมศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

